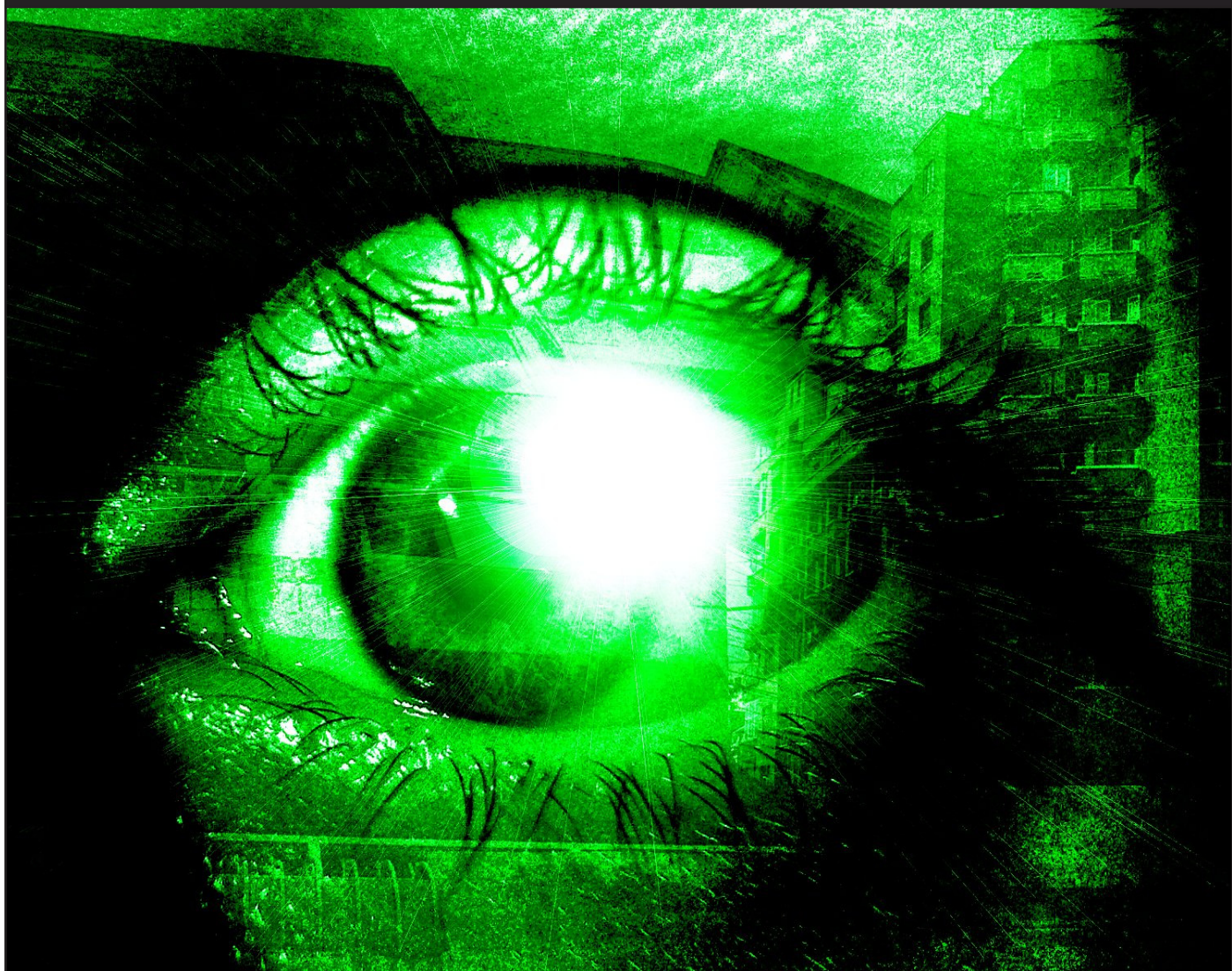

Ingen Återvändo

(NoGo Edition)

en inspirationsnovell av

noqo.se

neotech 2

NoGo.se

Produktion
NoGo-Dump Station

Författare
Markus "Bastardo" Boman

Omslag & Illustrationer
Markus Boman
André Marklund

Layout & Grafik
Ichabod "AI" Svensson

Övriga

Korrekturläsning
Anna Maria A Romlid

Idéer
Anna Maria A Romlid
Martin "Ripperdoc" Fröjd

Tack till
Team NoGo

IN-OGI
INGEN ÅTERVÄND

OM

NoGo-Dump Station är namnet på en fristående skrivstuga och tillhörande skaparcommunity kring rollspelen i Neotech-serien. Ett av våra största mål är att skapa och sprida inspiration, informella tillägg och praktiska tips för mera rollspelande bland spelgrupper och föreningar ute i landet.

Vårt andra mål är att utveckla spelvärlden, upptäcka nya dimensioner och kanske hinna med ett par gastkramande debatter om huruvida den inbillade Clancy-militariseringen av n2 har varit till det bättre, aldrig existerat eller bara låst in spelledaren i en monoton, uttryckslös och kärnvapensäkrad bunker någonstans i Madagaskar i väntan på uppföljaren?

NoGo-Dump Station är ingen förlängd arm åt någon besudlad myndighet eller fjättrad i bojar av onda megakorporationer som MosCorp, Wanglow, Powerdyne eller Jouliaanta. Vi låter oss inte heller styras av cyniska corporates som med pengarnas makt använder pengar enbart för att tjäna mera pengar att slösa på att finna nya vägar till att spendera allt satans kapital som eget staplat enbart för staplandets skull. Vi ger fullständigt fan i Europeiska Federationens maktfullkomlighet, Rysslands sönnerfall eller Hong Kongs svarta handelskonglomerat som med järnhand under duken styr varje enskild händelse i bortre Asien. Amerika är uträknat sedan länge, Afrika har aldrig funnits. Historien som med krig och vanvett kostat miljoner människoliv att skriva har för länge sedan glömts bort. Det är en tid av neos - dom som skiter totalt i allt som har varit om det inte är till gagn för stunden, nöjet och den korta tripp som det injackade livet ger åt en kropp som ändå inte är mycket mer än en analog köttklump med fler begränsningar än ett felmeddelande i röven.

Team NoGo
2007

Disclaimer

Detta är en produktion av skaparkollektivet NoGo-Dump Station för användning till rollspelet Neotech ifrån företaget Neogames AB. Allt material såsom exempelvis texter, bilder, illustrationer montage och layout är upphovsrättskyddat och tillhör dess respektive upphovsman. Detta verk får, om inte annat anges, spridas fritt i oförändrat skick under icke kommersiella syften. Neotech är ett varumärke som tillhör Neogames AB och alla anknytningar till spelet ifråga är helt informella. Därigenom garanteras inte på något sätt vare sig kompatibilitet gentemot, eller överensstämmelse med den officiella produktlinjen.

All text är liksom enskilda uppgifter och annan information helt och hållet fiktiv, varför eventuella överensstämmanden gentemot verkligheten måste betraktas som slumpmässiga och eller uppbyggda.

INSATS CLUB 2

Han kastade åter en hastig, svepande blick ut över räcket mot det stora dansgolvet där nere. En yta som för övrigt tycktes täcka upp större delen av byggnaden. Han lutade sig tillbaka i den obekväma plaststolen, rättade till ryggen med ett lätt knak och sträckte sig efter glaset. Mannen tog ytterligare en klunk av den stickande whiskeyn. *Det var inte dags än.*

Hans namn var Ed, varken mer eller mindre. Han hade fyrtiosex år på nacken, tre spruckna äktenskap och ett socialt liv i spillror. Kollegorna kallade honom för Eddie, han ägnade märkligheten en tanke. *Varför?* Ed var ju både enklare att säga, stava och dessutom gasta svordomar åt. Det var som hans tredje fru, den senaste i raden. Hon hade också kallat honom för Eddie, han hade aldrig gillat det. Särskilt inte sedan hon beslutade sig för att lämna honom för någon ung och välsmord mellanboss på sitt företag. Hon hade arbetat för "komplexet" i tolv år och plötsligt föll hon för någon månglare i chefsposition med brett flin, värre insyltad i sitt jobb än Ed själv. Han fnös irriterat och svepte det sista av innehållet i glaset. Kanske blev han lämnad för att han vägrade gå med på att skaffa barn, Ed visste inte, men han hade funderat mycket över det. Vad han däremot visste var att alla barn så småningom växer upp till slynglar, drägg, punks. Oborstade oduglingar som slår ihjäl sina föräldrar för några ynkliga cents att köpa en tripp för. Ed hade varit med länge nu, alldeles för länge. Han hade verkligen lärt sig hata slöddret. Antingen levde dom nere i tunn-larna; grillade råttor och kröp i avloppsrören, eller så tillbringade de all tid framför sina skärmar, injackade, som det kallades. De senare tillhörde den nya kulturen. Kallade

sig för neos, bekämpade systemet eller bara gjorde livet surt och jävligt för alla andra. Allt för sin egen skull, för nöjet. Ed och hans kollegor kallade dem för egos, en betydligt bättre passande term.

Fast innerst inne visste nog Ed varför hans kvinnor alltid lämnade honom till slut – det var jobbet. Han hade arbetat inom poliskåren alldeles för länge, och det hade satt sina spår. Sakta men säkert hade det hänt, han hade förvandlats till något av en stereotyp av sitt slag, en kallhamrad och cynisk, hårt arbetande snutjävel. Ed hade inte insett det själv, inte förrän han tagit en kula i axeln och fick sitta hemma och glo på billiga polisfilmer i en månad. När han kommit tillbaka hade han sett på sin tillvaro med helt andra ögon, underligt nog arbetade han lika trofast som tidigare, bara inte med samma glöd. Knappt femtio år och han hade redan bestämt sig för att avsluta sin bana som polis på ett ännu mera stereotyp vis, Ed skulle gå i låglönepension, sitta i sin betongmodul och glo på reklam, skaffa kulmage, VR-porr och ett hagelgevär. Han skulle sitta och ruttna – bara korporationen skulle bry sig, och inte ens dom förrän räkningarna började lämnas obetalda.

Ed kollade åter ned över dansgolvet, strax tio meter nedanför balkongen där han satt. Musiken dunkade rytmiskt i takt med höftrorelserna hos de lättklädda dansare som hade hissats upp i gallerförsedda burar runt om i lokalen. De gned sina inoljade kroppar mot gallren där de hängde, trettio meter ovanför alla andra. Burdansarna kunde hålla på i timmar, drogade och ibland helt omedvetna om var de befann sig, om det var dag eller natt. När deras muskler och slutkörda kroppar en efter

en tog slut, föll de ihop i en makaber hög av kraftlösa lemmar, avdomnade och blodiga av skavsår från metall-
len de dansade emot. *Dödsdansarna*, tänkte han. *Det hände alltför ofta att de aldrig vaknade upp igen, ingen där nere brydde sig heller om dem – de var inte mycket värda i en tid av egos. Nu var det dags.*

Ed såg sig omkring och förvissade sig om att ingen visade närmare intresse för honom där han satt. Han böjde sig ned under bordet, men fick snabbt sätta sig upp igen. Dörren till vänster öppnades och en lättklädd servitris klev ut med en neonupplyst bricka paraplydrinkar. Som tur var gick hon bara förbi, gjorde inget närmare nummer av att han satt där med ett tomt glas framför sig. Ed böjde sig åter ned, plockade diskret upp fickpluntan som han gömt undan. Det var ingen vanlig plunta, den var mycket mer än så. Han lade den i sitt knä och vred försiktigt på en av de utstickande detaljerna medurs. Ed tyckte sig höra ett klickande ljud varpå pluntan öppnade sig. I det hemliga utrymmet därinne fanns två små blixtrgranater och en så kallad låssprängladdning. Han lade sprängladdningen i innerfickan och tog granaterna i den andra handen, förberedde sig på att dra ut säkerhetssprintrarna. Ed såg sig omkring. *Alldeles för enkelt, det här hade han gjort tusen gånger.*

Ingen såg hur två svartfärgade föremål nonchalant seglade ut från det andra balkongplanet ned över de dansande på golvet. Men blixthocken som följde var det få som kunde undvika. Kaos utbröt i mitten av dansgolvet, där granaterna orsakade störst skada. Hundratal blev helt förblindade, försökte förgäves hålla balansen och ta sig därifrån. Men musiken fortsatte och många trodde att det bara var en oväntad överraskning från klubbens sida. Hjärtskärande skrik och hurrarop ekade samtidigt, men alltsammans svaldes efter hand av den pulserande elektromusiken i bakgrunden.

Samtidigt krossades lokalens ena sidovägg när ett plogförsett trupptransportfordon körde rakt igenom den. En EMP-laddning briserade och musiken sloknade. Det gjorde även all belysning, förutom två knivskarpa strålkastare längst framme på lastbilen. Ett hundratal svartklädda polismän från den 104:e brigaden stormade in från sidorna och från det utrymme som öppnats i hålet i väggen bakom lastbilen. Förvirringen var total, skottlossning hördes och människor i panik försökte febrilt röra sig bort ifrån ljusskenet.

Ed reste sig upp och såg sig omkring. Han gick över till IR – ett cyberimplantat han låtit operera in i sitt högra öga, givetvis på avdelningens bekostnad, några år tidigare. Plötsligt erinrade han sig aktivitet bakom servicedörren till vänster, vanligtvis avsedd för kypare, servitriser och säkerhetspersonal. Han vätte stolen och placerade den på golvet i liggande läge framför dörren. Själv ställde han sig i dunklet bakom och iakttog, väntade.

Den blodröda nödbelysningen gick igång efter ett par sekunder, men för dem som inte åtnjöt infrarött gav det röda skenet väldigt lite. Dörren slets upp och ut rusade två stora kostymklädda biffar. Det hela gick väl-

digt hastigt, den förste snubblade på den liggande stolen och föll framstupa ut över golvet. Den andre hann stanna till, men bara för att få Eds näve rakt in i mellangärdet och dörren inkörd i sidan. Han kved till och ryggade tillbaka, fumlade med något under kavajen, samtidigt som han höjde garden. Innan han hann parera fick han Eds högerfot med all kraft in i vänstra knäskålen. Benen vek sig och han föll ihop. Den förste hade samtidigt lyckats kravla sig upp på andra sidan stolen. Han riktade sin pistol framför sig men kunde inte se någon annan än sin fallne kamrat.

"Min pistol är borta" ropade mannen med knäet. Hans kumpan hann aldrig svara. En hård pistolkolv träffade honom i bakhuvudet, han föll framstupa än en gång och blev liggandes.

Ed vek undan dörren och smög in i servicekorridoren. Han noterade en vag värmesignatur bakom en dörrkarm längre bort.

"Polisen! Ner på knä!" Han ropade mest för att kolla om det var någon av hans egna. Han möttes av ett hest "Dra åt helvete snutjävell!" och en kulkärve ifrån ett automatvapen. Ytlagret på den billiga betongväggen smulades sönder när kulorna skar in strax intill honom. Ed avlossade två skott, varpå värmesignaturen föll ihop med en lätt duns.

Han undrade hur det gick för kollegornas inbrytning på andra sidan. Dansgolvet hade varit kvällens barnlek, betydligt svårare var det att ta kontroll över alla brandtrappor, externa nödutgångar och servicehissar. För att inte nämna lönndörrar, mathissar och fönstergluggar. Syftet med operationen var att gripa människosmugglaren och slavkungen Nicholas Sun. Ed hade skummat igenom akten några dagar tidigare, det var ingen trevlig läsning. Sun var ingen vanlig lustmördare, det stod klart. Ed grimaserade. Fanns det en chans, även om den var minimal, att gripa fanskapet så skulle han göra sitt bästa. Ed var sannerligen ingen paragrafryttare och han skulle knappast sörja om någon av misstag råkade skjuta ihjäl huvudmannen i intermezzot.

Han återvände till verkligheten, kastade sig in i korridoren, sparkade vapnet ur handen från den halvdöda kyparen. Ed skummade igenom servitörens fickor medan blodet rann från kulhålet i mannens nedre rygg-tavla och ut över golvet. Ögonen var tomma, redan borta. Ed hittade en fickradio och efter en stunds grävande också tillhörande öronsnäcka. Han lät det feed som redan var inscannat vara på.

"Skydda taket, invänta hjälp", löd det i radion av en digital mansröst.

Taket? Ed såg sig omkring. En skylt längre bort visade på två nödutgångar, en nedåt, en uppåt. Valet var enkelt. Han hörde samtidigt smattret ifrån en automatkarbin men kunde inte bestämma närmare vart ljudet kom ifrån. Just som han skulle ta trappan uppåt började det tjuta i korridoren. Nödljuset övergick till blinkande och ett vattensprinklersystem satte igång. *Brandlarmet, smart undanmanöver.* Samtidigt såg han hur en värmekon-

tur av en storväxt gestalt visade sig längst upp i trappan. Han ropade: "Stanna, polisen!" Men konturen retirerade bort från Eds synfält. Ed skyndade efter, uppför den branta trappan. En granat ven förbi i luften strax ovanför hans huvud. Han duckade instinktivt, tog sats och kastade sig upp över de sista trappstegen, landade på alla fyra mot golvet våningen ovanför. Pistolen föll ur hans hand och hamnade någon decimeter framför honom. Då detonerade granaten i en kraftig smäll som skakade om hela våningsplanet och bokstavligen smulade sönder nedre delen av trappan. Bitar av betong och finishmaterial kastades upp i krevaden och luften fylldes av byggnadsdamm.

Ed tittade upp, fick syn på pistolen som låg framför honom på golvet. Han kände efter med ena handen att alla kroppsdelar fortfarande satt fast där de skulle. Sträckte sig sedan efter pistolen, samtidigt som en stor svart sportsko plötsligt sparkade bort den ifrån honom och därefter ställde sig på hans hand, tryckte till. Ed kände smärtan och bet sig i läppen för att inte skrika rakt ut. Skon lyftes bort och Ed tog sig om den trampade handen. Han lyfte blicken och uppfattade en storväxt karl, iförd joggingoverall, svarta handskar och solglasögon. Mannen hade kantigt ansikte, kraftig skäggväxt och ett plåster snett över halsen på vänster sida. Han hade stort svart hår och en grönfärgad kamouflagekeps med röd stjärna framtill. På läpparna bar han ett påklistrat hånflin, fyllt av självsäkerhet och överlägsenhet. Ed sänkte blicken och studerade vapnet han höll med bägge händerna, en av polisens nya mikrokarbiner av typen Colt M5-24 med identifikationslås, rödpunktssikte, utskjutbar fästkolv, rekyljämpare osv.

Han måste ha dödat en kollega! Ed upptäckte samtidigt hur en avhuggen tumme satt slarvigt fasttejpade över identifikationslåset. *Din jävel!*

Mannen måste ha läst Eds tankar, började skratta högt, rått och skrålande illa.

Plötsligt såg Ed hur ytterligare en skugga dök upp bakom den skrattande. Han hörde det välkomna "Polis!". Mannen med karbinen kastade sig framåt ner över Ed, samtidigt som polismannens kulsprutepistol smattrade till och slog upp håll i väggen ovanför. Innan Ed hann reagera gjorde mannen en smidig kullerbytta med Eds uppochnedvända rygg som underlag och studsade därefter upp, bort på andra sidan. Ed kände hur hans redan dåliga rygg knakade till av smärtan, han vrålade. Mannen var borta, han hade dykt ner över avsatsen till den söndersprängda trappan och försvunnit. Ed vred sig i smärta, men kämpade sig ändå upp på fötter. Polismanen som räddat honom skyndade fram.

"Eddie?" Det var Tom Hatch, Eds kollega.

"Tom... aj för helvetet, djävulens avskum! Jag ska dräpa honom. Var är fanskapet?" Ed svor några ramsor till innan han hämtat sig, letat reda på pistolen och rättat till ryggen.

"Herregud, jag har aldrig sett någon göra nåt sånt. Såg du honom tydligt? Känner du igen honom?"

"Skojar du, han såg ut som Fidel Castro, eller som någon martyr från Mellanöstern. Jag vet inte."

"Fi-del vem?"

"Äh, glöm det. Jag vet hur han ser ut. Kom nu, vi måste vidare. Jag hörde på deras radio att dom tar taket. Vi måste ta oss uppåt."

"Ed, tänk efter. Det är bara en undanmanöver, precis som brandlarmet. Vi har redan ett jet i luften, cirkulerandes ovanför. Vad skulle du göra?"

Tom var onekligen smart. Ed var tvungen att medge det. I vilket fall så var han åtminstone smartare än honom själv. Ed tänkte och kontrade, "Du har rätt. Jag skulle inte ta taket, det är alldeles för öppet. Eller rättare sagt självmord. Tvärtom, jag skulle antingen ta mig ut via entrén där ingen misstänkte det, fast där har vi också full kontroll... eller källaren? Tom, ta fram ritningen och kolla källaren."

"Har redan kollat igenom byggnaden, men visst."

Tom och Ed kompletterade varandra nästan fullt ut: Ed var den gamla skolans utredare medan Tom Hatch var från den nya generationen; han hade cyberdeck och behärskade nätet. Inom loppet av sekunder kunde han, givet att han hade gjort vissa förberedelser, bryta sig in i en byggnad elektroniskt och ta kontroll över allt från hissar till dildos. Ingenting verkade vara omöjligt längre.

Hatch tog fram sitt portabla cyberdeck och började arbeta. Han hade redan byggnadens ritningar framför sig och zoomade nu runt i en tredimensionell röra av bjälkar, pelarkonstruktioner och bärande väggar. Egentligen behövde han inte visa det på skärmen, han kunde också skicka in all information till sin egen interna HUD. Men nu ville han att Ed också skulle få ta del av det hela och de saknade fortfarande dataöverföringslänk mellan sig. Källaren såg enligt ritningen ut att sakna alla former av anslutningar utåt från byggnaden.

"Jag som redan hade gått igenom ritningarna innan. Fan, det här verkar inte ge någonting!" Tom svor och zoomade in något som såg ut som ett urgröpt ingrepp i ena betongväggen inne i ett förråd, nedre källarplanet. Det visade sig emellertid inte heller vara något gömställe utan snarare ett elskåp.

"Kanske inte, jämför med avlopps nätet. Annars kollar vi upp hans arbetsrum, säkrar bevismaterial och så." Ed var trött, hade en rygg som han måste låta byta ut, eller åtminstone fixa. Hur som helst var han less på den här operationen, hur det än skulle sluta.

"Äh, det kan andra göra. Vi ska ta honom, det är ju därför vi är här." Tom laddade upp en matchande karta över avlopps nätet i området och lade den ovanpå ritningen. Men efter en snabb översikt insåg de bägge att det helt enkelt inte verkade finnas något in i eller ut ur byggnaden på en kaliber över tjugo centimeter i diameter. "Fast kom ihåg att både kartan och ritningen är något gamla", påminde Tom. "Det är möjligt att vi måste ner dit ändå."

Det dök upp ett videomeddelande i högra nedre hörnet på skärmbilden, det var från insatschefen Cardham, en otäck figur som slickade uppåt i varje fåra han kom åt. Han hade ett utpräglat smalt och avlångt ansikte, rak haka och stickande gröna små ögon. Cardham hade kommit direkt från societeten, gjort karriär på sitt namn och hade redan avverkat ett stort antal hederligt knegande syndabocker. Han umgicks enbart med de av cheferna som passade den kulturella pung han själv var vaggad i. "Vi retirerar med alla enheter. Taket och hela kontorskomplexet är riggat - stället kan flyga i luften när som helst. Prioritera bevismaterialen, närlagrade data och huvudobjekten."

Tom och Ed såg på varandra - *Dra sig ur nu?*

"Jag kan inte släppa det här nu", sade Tom. "Antingen är fittludret kvar här i byggnaden eller så håller han som bäst på att försöka ta sig ut."

Ed suckade men instämde. Att hela stället var riggat med sprängmedel gjorde det hela annorlunda. "Då så, vi struntar i ordern, källarplanet nästa, led vägen du."

De skyndade iväg med höjda vapen. Tydligt var byggnaden ännu långt ifrån säkrad. Ed insisterade på att ta en av servicehissarna ner till kökslagret, första källarplanet. Därefter kunde de ta brandtrapporna ner till källarplan två. Hatch hade inga invändningar. De var överens om att undvika kontakt med utsända kollegor som kunde informera dem om insatschefens lysande retireringsdirektiv.

De tog en servicetrappa ner till köket och betraktade hur en granat slitit sönder större delen av inredningen i personalens omklädningsrum och slagit upp ett stort hål i golvet. Förtvinade armeringsjärn med söndersmulad betong syntes inunder. Överallt såg de kulhål i väggarna, brandhärjade golvmattor och utspridda tomhylsor efter gevärsammunition. Ed räknade till nio lik sammanlagt. De flesta såg ut att vara köksbiträden, servitörer eller showgirls, beväpnade med kalashnikovs, hagelgevär och kompakta kulsprutepistoler. Golvet var täckt av utsmetat blod som koagulerat där inte vattnet från sprinklersystemet hade kommit åt. Ed och Hatch smög försiktigt fram mellan sönderskjutna köksluckor, kraschat glas och utspilda matrester. Hatch rynkade på näsan och upptäckte den svartbrända röran som täckte nästan hela spishällen. Utan att märka det trampade han nästan över två döda köksbiträden, liggandes nära inpå varandra i en enda stor pöl av blod. De var beväpnade med kulsprutepistoler och det såg ut som om de försökt ta skydd bakom en köksbänk. *Tydligt höll inte köksplåten för helmantlad gevärseld.* Hissen låg på bortre sidan om kylrummet. Ed som gick före passade på att böja sig ner och plocka upp en av de döda köksmännens kpistar. Pistolen stoppade han ner innanför bältet. De hörde röster som närmade sig och gick därför tysta vidare ut mot hissdörren. Automateld smattrade någonstans, Ed kunde inte lokalisera från vilket håll det kom.

Själva hissen visade sig vara längst nere på bot-

tenvåningen så de tryckte upp den och gömde sig bakom en halvöppen branddörr i väntan på att den skulle komma upp. Bakom dörren ledde en vitmålad betongtrappa neråt, troligen till första källarplanet. Men hissen kom inte. Den verkade ha stannat någonstans längre ner. Panelen reagerade inte heller.

"Tom?", viskade Ed. "Kan du kapa hissen?"

"Visst, men det tar en stund att lokalisera den."

Hatch hade redan slitit upp sitt cyberdeck och började arbeta med att få igång hissen.

Plötsligt hörde de smatter från automateld igen, den här gången nerifrån trappuppgången.

"Finns ingen tid!", Ed höjde k-pisten och rusade nerför trappan.

"Eddie för i helvete! Vänta!" Hatch hade lokaliserat hissen men konstaterade att den var död. Han stoppade undan decket och sprang efter sin kamrat. Det fanns inte tid att vänta, Ed var snabb med fotstegen och var nästan nere. Han stannade bakom hörnet, kikade snabbt ut och så in igen. Det var en lång kulvert som löpte åt bägge hållen, med stängda dörrar längs sidorna. Primitiva glödlampor hängde i taket med jämna mellanrum och lade ett dämpat sken över det gråfärgade betonggolvet. Något som såg ut att vara en man, låg snett över korridoren längre bort med huvudet nedåt mot betongen. Golvet var missfärgat i rött och ena väggen bar ett tiotal kulhål. Ed zoomade med sitt artificiellt förstärkta öga och identifierade den liggande som insatspolis. Han bar standardskyddsväst, pansar på armar och ben men saknade hjälm. Vapnet syntes inte heller.

"Puh, fan Ed du..." Hatch hade hunnit ifatt. Han kikade ut och täckte Eds synfält.

"Shhhhysh!" Ed gick före. "Tack mig bakåt, vi går åt höger." Samtidigt övergick det upplysta skenet i ett irriterande blinkande. Därefter blev det helt svart. Hatch fiskade upp ett par kompakta IR-glasögon ur bältesfickan.

"Tom?"

"Allt under kontroll, vi fortsätter."

Korridoren svängde runt ett hörn och de upptäckte ytterligare en sönderskjuten kollega på golvet. Kulhålen tydde på att han blivit träffad i ryggen.

"Eddie, det här känns inte bra. Ska vi kalla på förstärkning?"

"Vi hinner inte, vi måste ta fanskapet som gjorde det här."

Plötsligt tändes lyset i kulverten och det skarpa skenet från ett lysrör i taket nära dem sved rakt in i deras IR. Eds öga slog automatiskt ifrån det infraröda läget men Hatch såg ingenting förutom ett brännande ljus. Han slängde iväg glasögonen och kastade sig omkull mot andra sidan av korridoren. Ed hukade och gick in i sittande eldställning. De spanade runt och väntade. Även denna korridor slutade med en krök, åt vänster. Fortfarande ingen hiss i sikte. Det var då han hörde det, ett surrande. *En motor av något slag?* Ed vände sig mot Hatch.

"Eddie, där!" Hatch pekade. Mycket riktigt, något som såg ut som en liten radiostyrd bil kom körandes ut rakt emot dem från korridorens ände. Den väjde snabbt undan liket och fortsatte. Ed tog sikte och tryckte in avtryckaren. Vapnet klickade. "Fan", tänkte Ed. Han hade glömt kolla magasinet.

Hatch kulsprutepistol smattrade men bilen var svår att träffa. Den väjde undan, gjorde en krök och fortsatte, fortfarande rakt emot dem.

Ed fick snabbt upp sin pistol och tog sikte. Samtidigt träffade Hatch. Bilen studsade runt, gick i bitar. En liten svart låda låg kvar på golvet. Ed insåg att det måste vara en granat, men det var för sent.

Smällen skakade om hela kulverten. Splitter och bitar av betong slets loss och kastades i alla riktningar. Luften fylldes av damm och Ed såg ingenting. Han hörde det välbekanta ljudet från ett kalashnikovgevär, varpå resterna av väggen mittemot honom spräckades upp som vispgrädd. Han pekade med pistolen mot bortre änden av kulverten och avlossade ett, två och tre skott. Ed väntade, sköt iväg ytterligare ett skott och kastade sig därefter fram, högg tag i Hatch och slet med sig honom tillbaka mot kröken därifrån de hade kommit. Han avlossade ett sista skott och just som han fått Hatch in bakom hörnet smattrade automatkarbinen igen. De hårda pansarbrytande kärnorna slog sönder betongen intill honom men nådde inte ända fram. Hatch var sårad, men bara en skråma. Värre var att han hade slagit huvudet och var bortom medvetande. *Tur att de inte hunnit längre.* Ed tog kamraten över axeln. Han aktiverade radiosnäckan, matade in deras öppna kommunikationslänk för nödmeddelanden och begärde omedelbar assistans.

Insatsteamet som kommit till deras undsättning hade lokaliserat och tillintetgjort mannen som beskjutit Ed och Hatch. Han hade inte identifierats ännu men stämde inte in på den beskrivning som Ed hade på mannen med Kubakepsen. I övrigt hade gruppen kammat noll, liksom polisinsatsen i övrigt – ingen Nicholas Sun och inga viktiga bevis. Nattens gripna antogs istället bara tillhöra ett lösare skikt av underhuggare längre ut från organisationens kärna. Sen hade de hundratals dansare, förmodligen helt utan relation till huvudmannen. Som tur var hade Hatch vaknat upp och visat sig vara i princip oskadd, så när som på en skråma i ena armen. Men polisinsatsen kunde inte betraktas som annat än ett fiasko, inte minst eftersom sex polismän hade dödats, respektive fyra sårats. Operationen hade dock kunnat sluta ännu värre ifall sprängmedlen utefter taket hade detonerat.

Ed stod framför skrivbordet inne hos sin sektionschef, Walt Johnson; En man i femtioårsåldern, före detta officer och helt utan medkänsla för sina anställda på avdelningen. Walt var klen till växten men slipad i käften. Det var ingen idé att bli arg på honom. Ed och Walt hade haft sina meningsskillnader, häftiga ordväxlingar och regelrätta gräl. Nu var Ed bara trött, han hade inte sovit

under hela natten. Förhören med klubbens personal, dansare och besökare hade tagit både natten och morgonen. Insatschefen Cardham hade klivit in under pågående förhör där Ed försökte pressa en av hovmästarna på information och där, inför kollegor och misstänkta, gett Ed en rejäl utskällning och anklagade honom för att ha saboterat hela insatsen. Ed hade i sin tur kallat Cardham för oduglig, inkompetent och... överlöpare. Det hade slutat med att Ed och Tom förklarades som icke välkomna i utredningen. Därefter hade Ed blivit inkallad till sektionschefen, och här var han alltså fortfarande.

"Men du kan ju inte bara koppla bort oss från fallet för att vi missade ett meddelande? Vi skötte ju jobbet på insidan helt fläckfritt."

"Ed, Hatch tog emot och läste meddelandet, vi har kontrollerat trafikloggarna."

"Det är Cardham eller hur? Han har varit här och krävt att vi ska pekas ut som syndabockar för att hans inkompetens inte ska komma ut. Insatsen sköttes ju som om den vore ett aphus!"

"Sätt dig för i helvete ner i stolen och håll käften om du vill behålla jobbet!" Walt var högröd i ansiktet. Ed flinade, han hade visst prickat av en öm tånagel i alla fall. Han lade armarna i kors och sade lugnt "Okej, så vad har du tänkt dig att vi ska göra istället?"

"Eddie, lyssna noga nu. Glöm Nicholas Sun... jag har ett perfekt fall för dig och din kollega. Här..." Han tog upp och räckte över ett ark smartplast till Ed. Det var en rapport från en brottsanmälan. Ed satte pek-fingret mot plastpapperets yta och scrollade neråt. En tolvårig flicka vid namn Emily Watson Kopf var försvunnen. Termen "misstänkt kidnappning" nämndes upprepade gånger. Ed suckade, kliade sig i hårfästet bakom ena örat och satte sig ned i den hårda besöksstolen invid dörren.

"Har du verkligen ingenting annat?"

"Eddie, hennes far är vice koncernguvernören Roland Kopf, du vet..."

"Ja, jag kommer ihåg skandalen. Wideland Enterprises, alltså en riktig höjdare? Har dom inga egna utredare att leja inom Wideland? Är det frågan om en kändiskidnappning?" Ed fortsatte bläddra igenom rapporten, scrollade med fingret först till slutet och sedan tillbaka till början igen.

"Det är det du ska ta reda på. Tänkte att du ville veta, det ligger en hel del externt tillskjutna krediter i det här fallet till din bonus."

"Kan tänka mig det", Ed var nyfiken men gillade inte att lämna ifrån sig historien med Nicholas Sun så enkelt. Bonusen struntade han i blankt.

"Fru domare har allt material du behöver."

"På så vis... Tackar för pratstunden men jag måste tyvärr iväg, är redan sen till konferensen. Ciao!" Ed reste sig upp, öppnade dörren och gick ut. I korridoren utanför mötte han Hatch som också var på väg till konferensen.

"Eddie, fått utskällning igen?" Hatch log. Han

var omplåstrad, bar bandage över ena armen och hade ett fult blåmärke över pannan.

"Inte direkt, men vi är bortkopplade. Fast han var osedvanligt sympatisk för en gångs skull."

"Han kanske inte gillar Cardham heller?"

"Troligtvis inte, men man vet ju aldrig. De är ju ungefär lika sympatiska... Kom nu, vi är redan sena. Jag länkar dig det nya fallet efter cirkusen."

De satt insjunkna i varsin nedsutten åhörarfåtölj, längst bak i hörsal B, en väldig aula som var inrymd i ett av husets källarvalv. Det var ett stort auditorium som rymde närmare sexhundra lyssnare. I nuläget var de kanske ett-hundrafemtio därinne. Väggen framme vid podiet visade bildmontage, filmklipp och statistik från operationen. En hel del material från övervakningskamerorna visades bland annat. På plats i talarstolen fanns deras insatschef, Rex Cardham. Han var inne på sitt tredje tal nu, öste berömmelse över manskapet, insatsen och dess resultat. Ed fnös högt åt det hela. *Jävla struntprat!* Enligt honom hade spektaklet varit ett fiasko från början till slut. Men han förstod logiken i konferensen; Om det skulle visa sig att operationen i själva verket hade varit ett av de största misslyckandena i brigadens historia någonsin, ja då skulle den odugliga insatsledningen ryka snabbt. Det fick med andra ord inte framgå i någon enkätundersökning i efterhand att de enskilda poliserna var missnöjda med genomförandet av razzian. *Enkäterna skulle antagligen komma först i slutet, efter propagandan och desinformation.* Ed lade sig till rätta i åhörarfåtöljen. Hatch satt bredvid och var upptagen med andra saker, han kodade ett inbrytningsskript på sitt cyberdeck, som han hade ligandes framför sig i knäet.

En holoprojektor där framme spelade upp ett tredimensionellt videoklipp och visade en modell av byggnaden i genomskärning. Man hade utifrån rapporter, övervakningskameror, sändare och radiomeddelanden fastställt samtliga kollegors positioner och förflyttningar under operationen och visade nu på vilka som agerat felaktigt, hur vissa objekt lyckats komma undan med mera. Ed fann det hela väldigt tråkigt, han begrep inte varför han hade blivit inkopplad från första början? Han somnade.

Ed väcktes av att någon gav honom en lätt knuff i sidan. Det var Hatch. "Kom nu Eddie, showen är över." Ed såg på skärmen i stolsryggen framför honom att han fått ett antal obligatoriska enkäter. Han länkade över dem till sitt skrivbord och lade enkäterna längst upp i högen av, som han kallade det, ickeprioriterad post. Ed somnade igen, bara för att bli väckt ur sin jungfrusömn två timmar senare av en irriterad städare.

Klockan var 16.43 när Ed klev ut ur hörsalen. Han var fortfarande slutkörd, sömnig och orkade verkligen inte med mera idag. Dessutom smärtade ryggen efter sittställningen i fåtöljen. Men efter en stund beslutade han sig ändå för att kolla igenom vad de hade på det nya fallet. Motvilligt gick han tillbaka till hissen, åkte upp till

NOLAND NPO BRIGADER IOHOG

kontorsvåningen och sitt skrivbord.

Ed började bläddra i listan på skärmen framför sig över kända bortrövare. Det var en oändlig kategori i databasen. Han matade in några sökord och vissa detaljer kring fallet. Listan blev kortare, betydligt kortare. Ed började uppifrån. Fru domare hade beräknat sannolikhet för gärningsmännen utifrån hans inmatningar. Det var inte många procent det handlade om men det var fortfarande i ett tidigt skede av utredningen. Dessutom var Ed osäker på hur mycket information han ville dela med sig till Fru domare, han litade nämligen inte fullt ut på säkerhetsmekanismerna kring det hela ännu. Ed tyckte egentligen att det hela med uppståndelsen kring Fru domare var löjligt. *Sannolikhetskalkyler?* Han fortsatte längre ned, 11 % - Nicholas Sun? Det kanske fanns något i det här fallet som intresserade honom ändå. Men Ed visste hur det fungerade - om de hade en gärningsman i ett fall var det önskvärt att också få samma gärningsman dömd för fler brott. Domstolarna hade en märklig tendens för att släppa ut alla de som polisen såg till att bura in bakom galler. Men om man kunde få samma person dömd för ytterligare brott så var det större chans att deras vistelser bakom galler blev längre. Ed visste även att det inte var alltid som de dömdes på rätt grunder - hade man gjort sig skyldig till ett brott var det också större sannolikhet att man dömdes för ett annat. Så var det bara. Men det var ingenting han var stolt över, det var en smutsig sida av polisarbetet som Ed gärna undvek. Nu verkade det som att deras system med en "het lista" var något som också hade skrivits in i subrutinerna för Fru domare.

Visst kunde Ed göra ett undantag från sin lojalitet mot rättvisan och låta anklaga Nicholas Sun enbart för att han fanns med på listan - och dessutom var en skitstövel av guds nåde. Men det fanns mer här bakom

som intresserade Ed. Han kände till att Sun var en känd människosmugglare med en gedigen organisation bakom. Var det någon som kunde få en person att försvinna så var det han. Ed gick alltså in på personakten för Mr. Nicholas Sun för andra gången den här veckan. Här fanns allting arkiverat: organisation, kända kumpaner, historik, länkade offer, kontaktnät, allt. *Kanske tur att de hade Fru domare ännå?* Det här arkivet skulle han knappt hinna bläddra igenom själv innan pensionen, även om det var tiotals år kvar. Han lutade sig tillbaka, suckade högt och öppnade byrålådan. Numret till hans läkare för ryggen stod slarvigt nerklottrat på en lapp längst upp i bråten. Han stängde lådan återigen, begrundade på avstånd personakten och listan över kända kumpaner. Ed delade skärmbilden, lade upp den inledande polisrapporten kring försvinnandet av flickan Emily Watson Kopf på den andra sidan. *Hitta en försvunnen tolvårig flicka i en multimiljonstad av den här storleken?* Ed kliade sig i huvudet. *Var skulle han börja?*

I ögonvrån såg han plötsligt en ung okänd man, troligtvis en assistent, aspirant eller praktikant, misstänkt sicksackandes fram genom kontorslandskapet. Ed som hade varit spanare innan hade inga svårigheter med att upptäcka mönstret i den unge mannens gång, han verkade ha siktet inställt på Eds skrivbord. Ed orkade verkligen inte med fler dåliga nyheter idag och skyndande assistenter, praktikanter eller aspiranter innebar för det mesta någon form av problem eller åtminstone mera arbete för hans räkning. Ed hukade sig instinktivt ned - *Hade aspiranten sett honom? Eller var det bara hans skrivbord? Han kanske inte visste hur Ed såg ut?* Utan att veta varför dök Ed ner under skrivbordet så hela ryggen knakade till. Han ignorerade smärtan, satte sig tillrätta och drog in fötterna. Ed noterade den tomma papperskorgen och kom med ens på att kanske också kolla upp sin elektroniska. Ibland slängde han saker utan tanke, sådant han sedan tvingades leta upp i någon allmän area utan personlig direktlänk. Ed knappade på den hopvikbara fickskärmen, bläddrade igenom listorna. Mest skräp ändå: flera nyhetsfeed, några beställda rapporter och inte minst all intern underhållningssmörja de fick veckovis från poliskoncernen - Som videomagasinet "Polisvåld" till exempel, eller propaganda från bladet "Clean". Han stoppade ner skärmen i fickan igen. *Hade praktikanten missat honom?* Ed lutade sig försiktigt fram men ryggen smärtade till så han satte sig reflexmässigt upp och slog huvudet i bordsskivan ovanför. Han ryggade tillbaka, knäckte till kotan eller vad det nu än var för något. *Måste verkligen låta byta ut ett och annat.* När Ed öppnade ögonen igen såg han två ben med svarta, spetsiga och välpolerade skor dinglandes från bordet ovanför honom. Han kravlade sig ut på golvet och kikade upp. Det var Hatch.

"Hej Ed!"

Ed kände att något var i görningen, att de var iakttagna. Han vände sig om och fick se en ung kille, möjligen något yngre än Hatch, 25 år kanske, inte en dag

äldre.

"Erm, jag heter...", aspiranten blev snabbt avbruten av Hatch: "Chefen tyckte att jag skulle passa på att presentera vår nya kollega för dig, passade ju som bra menade Johnson med tanke på det nya fallet."

"Jasså?" Ed var inte övertygad, men så drog han inte helt jämnt med deras sektionschef heller.

"Han är visst utbildad på Fru domare, hörde jag."

"Tom, är du säker på att det är så klokt att ta in en tredje? Jag menar, jag är ju inte ens säker på att jag gillar ens dig än. Du kanske skulle fråga Fru domare?"

"Det är redan fixat, bossen." Hatch vecklade ut ett datautdrag på smartplast, föreställande en sammanställning utförd av Fru domare över Eds emotionella inställning till Hatch. Den såg faktiskt autentisk ut, Ed läste högt: "63 %" De bägge skrattade. Aspiranten stämde också in, skrattade högt och ljudligt. Kanske kände han sig redan som en i gänget.

Ed och Hatch slutade skratta och tittade betraktande på aspiranten. Han höll i två kaffemuggar. De tog var sin. Ingen av dem tyckte särskilt bra om Fru domare, med sina respektive skäl. Ed för att han ville göra det hela som han alltid hade gjort. Hatch för att han inte litade på data som han fick serverat färdigt. Han hade växt upp i det nya samhället och neokulturen, vant sig vid en mörk tillvaro där man inte kunde lita på något eller någon - Alla hade sina sjukliga intressen för att vrida på sanningen i någon viss riktning. Enligt Hatch analyser var inte Fru domare ett säkert system på något sätt, enkelt att sätta sig in i - lätt att knäcka.

Ed satt hopkurad vid en igenklottrad fönsterruta i en obekväm och stel plastgjutning till säte på högbanetåget, linje 521. Han var på väg hemåt. Vagnen var som vanligt fullsatt av arbetare på väg ut i periferin efter en tröttsam dag på jobbet. Sittplatserna räckte som vanligt inte till och resenärerna stod nära in på varandra, packade som lägenhetsblock. Ed tog för det mesta högbanan, eftersom den förde honom nästan hela vägen hem utan alltför många stopp längs sträckan. De tolv vagnarna skakade rytmiskt fram längs rälsen som löpte utmed de gamla järnkonstruktionerna mellan husfasaderna. Utanför i mörkret lyste då och då enstaka sken ifrån jättelika reklammontrar som visade hur man skulle leva det "goda" livet. Högbanetåget försvann ner i en tunnel som löpte in under Komplex 411, en fyrkantig skapelse i betong från 30-talet. Idag var det ett i raden av alltför många nergångna och dödfattiga ghetton utan livslust. Ett tjugotal klusterblock stod uppradade i en slarvig fyrkant med ett illaluktande sopberg i det som en gång var en park i det öppna mittutrymmet mellan fasaderna.

Tåget stannade mjukt intill perrongen på station "Prospekt" och nästan alla resenärer gick av. Utanför, längs de nedklottrade kakelväggarna bland diverse sopor låg utslagna junkies med kanyler och gummislangar ligandes på perronggolvet bredvid dem. De hade djupa,

missfärgade svarta sår överallt på sina kläna armar men kände troligtvis ingenting förutom impulser av psykodelisk trans som hänförde dem bortom denna och andra världar. En mager hund med skitig päls kalasade friskt på någons spyor invid ett par vita sopsäckar. Ingen av de avstigande passagerarna tycktes ens notera misären. Ett par storväxta väktare med blanka kängor skyndade snabbt förbi, klev bryskt över de utslagna narkomanerna och sparkade nonchalant på några av dem. De försvann in genom en säkerhetsdörr utan att bry sig nämnvärt om den sociala katastrofen. Det var i dessa förorter som "städpatrullerna" drog runt nattetid, eldade upp tillfälliga kåkar och spred skräck för att få bort slöddret från gatan. De var anonyma men välutrustade och effektiva. Alla visste vilka de arbetade åt – megaföretagens inställning till hemlösa och andra utsatta var välkänd sedan länge.

Ed noterade en samling osympatiska ynglingar utanför. De skrattade rått och slet i en yngre kvinna som just hade klivit av tåget. Hon skrek på hjälp men trots alla förbipasserande tycktes ingen lägga märke till henne. Till slut lyckades kvinnan komma loss, körde in knäet i skrevet på en av männen och sprang skrikandes därifrån. De andra skrattade återigen och slet med sig den knäade in i tunnelbanevagnen som Ed satt i. Han anade problem. Dörrarna stängdes och tåget accelererade snabbt upp till marschfarten 180 km/h. Ed kunde inte identifiera gängets tillhörighet, men gissade att de var "routers"; primitiva rånargäng utan vidare identitet, som drog runt i bussar, tunnelbane- och högbanetåg, pumpade åldringar på småpengar och stack ner corporates

för att sno deras labels. Ed fingrade på pistolen han hade i rockfickan och studerade samtidigt männen i ögonvrån. Flera passagerare hade med vacklande steg börjat gå mot de bakre utgångarna närmare sätet där Ed satt. Ingen ville beblanda sig med de påstigna vandalerna. En av slynglarna närmade sig med långsamt stapplande steg och drog plötsligt upp en stilett ifrån bältet. Han hade stora bruna skor, svarta byxor av något billigt blänkande plastmaterial och en smutsig svart jacka. Håret var tjockt och flottigt, ögonen insjunkna, blicken flackande och tärd. Med ett stelt leende på läpparna stapplade han fram emot folkmassan. Hans kumpaner stod fortfarande kvar längre bort; de grinade illa mot en skärm av något slag som en av dem höll fram.

Ynglingen, knappast äldre än 17, hade siktet inställt på en åldring som stod och tryckte vid ena väggen. Han höll kniven framför sig med skakig hand och gick allt närmare den gamle. Ed noterade att grabbens blick rullade i extas. Helt väck, tänkte han och reste sig upp med pistolen dragen. Han befann sig nu knappt en meter ifrån honom. Det var länge sedan Ed tillhörde ordningspolisen men han kunde ju inte gärna bara sitta och se på heller. Han kastade ett öga på de andra och observerade att de fortfarande tycktes vara fullt upptagna med skärmen. Innan ynglingen hade hunnit reagera höjde Ed pistolarmen åt vänster, tog kraft och slog sedan in kolven i tinningen på honom. Med kniven framför sig föll grabben omkull på golvet och blev liggande. Ed höll upp sin legitimationsbricka mot passagerarna, samtidigt som han insåg att grabbens kumpaner nu hade reagerat på det inträffade. En av dem, ledaren, tog fram en stor, halvfylld glasflaska han haft under läderrocken. Han tog en klunk, svalde och slog därefter sönder flaskan mot ledstången bredvid sig med ett kras. Ledaren höjde fingret, de andra väntade på hans signal. Ed insåg med ens att situatio-

nen bara hade en enda utväg – och det skulle sluta med mycket pappersarbete för honom under natten. Ljuset inne i vagnen blinkade till för ett ögonblick. Ed såg hur de rusade fram emot honom med sina tillhyggen framför sig. Han kramade avtryckaren och sköt iväg ett, två, tre, fyra och fem skott mot angriparna. Blod och delar skvätte ut över väggen när kulkärven slog in i människoköttet. Ledaren kom längst och landade framstupa med pannan framför Eds svarta skor. Han var inte död än, gjorde en sista kraftansträngning och spottade upp en blodskvätt på skon framför sig.

Med en matt susning stannade tåget samtidigt in framför station "Valenta", en ödslig, nedsläckt och livlös plats. Runt stationen sträckte sig långa rader av mestadels tomma sextiovåningsklusters, tätt byggda en gång inte länge sedan för att spara utrymme.

Ed höll pistolen riktad mot de liggande. Han fick upp skärmen ur fickan och knappade in några siffror. "Hallå centralen? Det är kriminalkommissarie 006-71.

Skicka ambulans och fotfolk till station "Valenta". Vi har en 23-7 situation. Jag håller kvar tåget."

Han sträckte sig efter larmknappen, tryckte den lätt och satte sig ned på ett säte. Tittade med trötta ögon upp på passagerarna som fortfarande stod kvar, hopfösta i hörnet. "Det är nog bäst att ni stannar kvar, någon av er som är läkare?"

Ed satt återigen på ett högbanetåg, samma linje. Nu var det bara två stationer kvar. Han tog upp skärmen och ringde upp Hatch. Klockan var 00.35, nästan tre timmar senare. Skärmbilden förändrades och Ed fick upp en mörk bild föreställande konturerna av sin kollega. Sedan blev bilden skarpare, fokuserad.

"Eddie?", svarade en förvånad röst.

Ed såg Toms blodstänkta ansikte framför sig på bildskärmen. I bakgrunden kunde han urskilja nakna kvinnor på en scen, blodiga, kedjade och åmande framför en motorsågsjonglör iklädd enbart rånarluva och höftskynke. Allting upplyst under spotlights och med rök stigandes i bakgrunden. "Tom, var i helvete är du någonsans?"

"Eh, vi hamnade på 'Chainsaw Massacre' igen, du vet att jag har något för deras blodiga filéer och organdrinar? Eddie du borde verkligen komma ut oftare, jag hörde på länken tidigare om dina, ska vi säga desperata kvällsnöjen."

Ed respekterade Hatch på jobbet, som kollega, men hans böjelser för perverterade nattklubbar och dåliga skämt började gå honom på nerverna. "Tom, när du kommer på jobbet imorgon så kopplar du upp dig mot Europol, lys flickan och scanna globalt. Fru domare kanske inte är så dum i alla fall. Och se till att...". Sändningen avbröts.

Han steg av vid stationen "Produkata", en enkel konstruktion i en stor steril betonghall, inrymd i ett av klustren. Det var folktomt så när som på ett par tiggare som sov djupt inne i ett sönderslaget skyltfönster. Något luktade unket och dött, kanske var det från någon igenkorkad avloppsbrunn. Rulltrappan var fortfarande ur funktion och Ed tvingades efter en lång rad svordomar gå hela vägen upp till gångplattformen. Väl uppe på plattan var det inte långt kvar, han gick med snabba steg i riktning mot den av byggnaderna som såg minst förfallen ut – en av dess bostadsmoduler på tolfte våningen var hans tillfälliga hem sedan ett par månader tillbaka.

Gångplattformerna fanns överallt i staden, på alla tänkbara höjdnivåer. De var massiva konstruktioner i stål och armerad betong som löpte utmed och mellan byggnaderna, somliga var inglasade, andra var enbart försedda med räcken eller primitiva stängsel. Plattorna började dyka upp i samband med att skraporna klättrade allt längre upp mot skyn och begreppet "marknivå" blev ett ännu mera diffust fenomen. Elevatorsystem, trappor och högbanor hanterade de nya folkströmmarna, mellan olika nivåer i alla tänkbara led och axlar - det mesta under ett ok av automatik, ett heldatoriserat och cyniskt

ÄLDRE KLUSTER, PRODUKATA-12143

kontrollsystem.

Ed gick in i lägenhetsmodulen; ett fuktskadat kyffe utan fönstergluggar men ändå med en fullt fungerande köksdetalj, toalett, en utfällbar säng, ett bord och en multifunktionsvägg - alltsammans på en yta av hela tjugo kvadratmeter. Han navigerade vant genom röran och slängde sig ned på sängen utan att ta av sig kläderna, sparkade av sig de obekväma skorna, vände sig om och somnade. Den natten drömde han om vagnsdörrar som öppnades och stängdes, om hur han förgäves simmade fram genom ett till synes oändligt mörkt hav av ettor och nollor, om den kvinnliga åklagaren han haft ihop det med för ett par år sedan, och om avsågade nakna lemmar.

Ed klev in på kontoret klockan nio morgonen därpå. Han befann sig fortfarande i yrvaket tillstånd efter kvällen innan, dessutom hade han sovit uselt. En vacker kollega vid namn Cetrine gav Ed en blinkning när han gick förbi. I vanliga fall blev han som en överpotent artonåring igen i hennes närhet. Nu hälsade han inte ens, ignorerade henne, gick förbi och slog sig ned vid sitt skrivbord. Ett grattiskort från de gamla kollegorna vid ordningspolisen angående gårdagskvällen åkte direkt i soptunnan. På den digitala skrivbordsskivan blinkade en gul ikon märkt "brådskanie". Ed knäckte till ryggen och tryckte fram meddelandet. Det var i själva verket en rapport, länkad från Hatch. Ed begrep inte hur hans kollega orkade med allting. Men så var han ung också, Ed kände sig däremot gammal – även om han var väl medveten om att man nu faktiskt, åtminstone i teorin kunde leva praktiskt taget hur länge som helst, bara genom att låta byta ut slutkörda organ efter behag tills dess att man var less på livet. Han återvände till nuet.

Bingo! Rapporten var undertecknad i Kapstaden, Sydafrika. Det var tullenheten som av en slump hade identifierat en blodfläck i botten av en beslagtagen fraktlåda i trä. Tyvärr hade DNA-analysen dragit ut på tiden och resultatet hade inte bokförts förrän två dagar senare. Blodet tillhörde den försvunna Emily W. Kopf men det fanns hittills inga ytterligare spår efter henne. Lådan förvarades tills vidare på ett uppsamlingslager i utkanten av Kapstaden. Tullen lät tillkännage att man inväntade vidare direktiv och stod till Europols och dess allierades förfogande i den gemensamma kampen mot internationell brottslighet och terrorism.

Ed lutade sig tillbaka, lade upp fötterna på skrivbordet och tuggade frånvarande på en elektronisk navigationspenna. *Kapstaden? Sydafrika? Så hans teori stämde alltså, eller så betydde det hela ingenting alls.* En låda kunde ju flygas tiotusentals kilometer inom loppet av timmar för att därefter bara lastas om, bytas ut eller dumpas någonstans. Men flickan hade troligen fraktats lång väg. Kidnappningar av kändisar hade blivit allt mera vanligt men det var fortfarande ett relativt sällsynt lyxnöje, främst i Asien men fenomenet hade även spridit sig till Europa, eller om det var tvärtom? Hursomhelst blev de i regel förslavade, misshandlade och kanske mörda-

de. Allt för att tillfredsställa ett fåtal sjukt perverterade galningar där ute."

Ed gick iväg till kaffeautomaten för sitt dagliga syntetsurrogat. *Var det dags för honom att flyga till Kapstaden? Men vad skulle han kunna vinna på det? Allt han behövde fanns ju här i kontorslandskapet, eller gjorde det?* Han såg den unge praktikanten från igår närma sig på avstånd. Ed erinrade sig att han inte presenterade sig för killen igår, och därför inte visste vad han hette heller. Han tog ytterligare en kopp kaffe och började gå med muggarna mot sitt skrivbord. På vägen stötte han ihop med praktikanten.

"Ehm, jag är ledsen, tror inte vi hälsade på varandra igår", sade Ed och räckte den ena muggen åt sin nye kollega.

"Åh, förlåt, Karl Zeinsky."

"Visst, kalla mig bara för Ed. Har du något åt mig?"

"Ett meddelande från Tom Hatch, han var tvungen att åka iväg tidigt för ett..."

"Just ja, konventet" Ed grimaserade och tog en kaffeslurk. "Tom nämnde att du var utbildad på Fru domare?"

"Pseudointelligent utredningsteknologi, tillämpning och utveckling är min primära examen. Fru domare är... vad kan jag säga, inte en av de vassaste lösningarna enligt min uppfattning." Karl Zeinsky sörplade litet ur sin mugg.

"Håh?" Ed insåg att den unge mannen måste vara någon form av snille som bara hade ansökt om praktik hos dem för att få erfarenhet att applicera på nya "domare" och annan programvara. "Så du tror alltså på systemet? Att en AI på sikt helt kan ersätta oss utredare?"

"Eddie, jag..."

"Okej, kalla mig för Ed. Inga artighetsfraser eller grader, bara Ed. Jag vet att vissa härinne kallar mig för Eddie..." Han såg sig omkring i kontorslandskapet och fick syn på Cetrine längre bort som gav honom en ond blick "...Det låter som ett hunddjur eller nåt."

"Jag ber om ursäkt... Ed.. System som till exempel Fru domare är inte AI, enbart partiella utredningslösningar som lägger ihop kända pusselbitar och skapar bilder att basera... De är simpla konstruktioner, att kalla Fru domare för AI skulle vara ett hån mot alla intelligenta program där ute som systematiserar samhället efter våra önskemål men ändå tänker självständigt, helt utan mänskliga brister."

"Bra, jag skulle bara kolla. Så över till utredningen..." Ed tog fram ett anteckningsblock i papper och började kluddra något med en antik blyertspenna. Han höll diskret upp lappen åt kollegan."

Karl Zeinsky läste tyst: "Dela inte ut material till Fru domare utan mitt tillstånd, vi litar ännu inte på att systemet är säkert!" Han tittade förvånat upp, såg sig omkring och mumlade knappt hörbart: "Varför?"

Ed viskade tillbaka: "Att medvetet undanhålla information från databaserna är straffbart. Men så länge

det råkar inträffa omedvetet är det ingen fara...”

Ed stapplade långsamt tillbaka till sitt skrivbord. Han hade satt den unge kollegan på att köra allting om Sydafrika och Asien med Nicholas Suns personakt. Det var säkert information för att hålla geniet sysselsatt i åtminstone ett par timmar. Själv satte han sig ned och började rota i personakter över kända och okända misstänkta men icke dömda medbrottslingar, gärna i hög och ansedd samhällsposition. Att förklara för Zeinsky varför han inte fick dela med sig av informationen hade tagit närmare tjugo minuter. Ed hade sina skäl, han visste att det kördes parallella utredningar om Nicholas Sun och det var tyvärr vanligt att andra kunde förstöra för ens utredning, även om det inte alltid var avsiktligt. Tom hade berättat att han hade en kontakt nere på Flödesregistret; en sluten avdelning som kontrollerade, övervakade och förde hemlig statistik över all datatrafik, både intern och extern. Enligt kontaktens uppskattningar pågick i nuläget sammanlagt fyra utredningar mot Sun. Och det var enbart i den här poliskoncernen.

Ed visste att trycket var hårt, inte minst från Europol, som tydligen haft utredningar igång mot Sun i nära sex år nu. Eds utredning handlade formellt inte om Nicholas Sun utan om en försvunnen flicka från övre samhällsskiktet. Det var förvisso ett viktigt fall redan nu men trycket skulle definitivt hårdna ifall polisledningen insåg att Sun kunde ligga bakom dådet i den här utredningen också.

Karl Zeinsky hade studerat justitiehistoria och utredningsmetodik parallellt med sina studier kring intelligent utredningsteknologi. Han såg den här chansen som ett sätt att skaffa nödvändig empirisk kunskap från fältet som han senare skulle kunna använda sig av för att designa ny mjukvara åt poliskoncernerna och deras brigader. Ed hade satt honom på ett skitgöra, en enkel sökning i Fru domares databaser. Men Karl ville göra gott intryck på sin chef så han började arbeta på uppgiften. Han kände till uppbyggnaden av nätverket och mjukvaran så det var enkelt för honom att lägga in botar på rätta ställen som kunde utföra arbetet åt honom. Lite senare hade han en någorlunda övergripande sammanställning med ett mönster som nästan såg ut att vara för tydligt för att vara äkta. Karl skickade över materialet till både Ed och Tom, det var bäst att inte göra något förhastat utan chefens vetskap, åtminstone inte första dagen.

Ed var faktiskt imponerad över Zeinskys sammanställning. Det hade heller inte tagit de timmar han hade hoppats på utan bara ynkia trettio minuter. Tyvärr hade han inte mycket av fältarbete att ge till geniet i nuläget, bara tråkigt pappersjobb. Ed tog sig tid att granska mönstret som med all tydlighet framgick av sammanställningen. Nicholas Sun hade legat bakom människosmuggling från Asien i minst sex år. Det gällde uteslutande unga kvinnor som sedan såldes som sexslavar åt hungrande affärsmän och välbeställda corporates från europeiska

affärsjättar. Sun Perspectives hette företaget som sedan flera år agerat fasad åt verksamheten. Europol krossade firman för två år sedan och därefter hade alltså Nicholas Sun och andra huvudmän gått under jorden och inte fastnat på vare sig övervakning, passkontroller, DNA- eller retinascanning. Men Ed visste allt det här redan, han hade läst akten flera gånger. Det var något annat han letade efter, som exempelvis kända mellanhänder, firmor, kontakter och fiender.

Karl Zeinsky kom gåendes, gav Ed en kaffemugg och ställde sig strax bakom honom. Han pekade på ett av de ansikten som dök upp i den långa raden misstänkta kontakter. Ed höjde ögonbrynen. ”Det kanske är det här vi har letat efter.” Han läste högt: ”Frank Vynther, 59 år, sysselsatt inom politiken, styrelseuppdrag, affärsman, utlåning...” Listan var lång och Ed läste resten tyst för sig själv. Vynther var bosatt här i staden, disponerade en villa i utkanten, hade fru och tre barn. Misstänktes för tio år sedan ha investerat pengar i en narkotikahärva med Nicholas Sun i bakgrunden. Avskrevs snabbt från fallet, vilket också även i övriga delar lades ned i brist på bevisning. Ansvarig utredare, kommissarie Mats Schengel pensioneras. Ed lutade sig tillbaka. ”Allvarliga saker...”, tänkte han högt. ”Jag tror att vi ska göra en rad hembesök, med början hos den olycklige fadern Roland Kopf, därefter före detta kommissarie Mats Schengel.”

De rekvirerade en civilbil från centralgaraget och åkte iväg. Ed matade in destinationen och lät datorn göra resten. Han körde sällan själv, eftersom han inte ägde någon bil. Det var helt enkelt inte praktiskt när man bodde, levde eller arbetade som honom. Men med funktioner som TransNet, navigationsdatorer, krocksköldar, satellitnavigering, minibar och kaffeautomat var det ändå i princip omöjligt att misslyckas så han kände sig säker. Karl halvlåg i sitt säte, hade fällt ner videoskärmen och gick igenom allt de hade på Wideland Enterprises – inte mycket. Vice koncernguvernör Roland Kopf däremot hade figurerat mycket i media för två år sedan. Då rörde det vapensmuggling till terrorstämplade organisationer, främst i Latinamerika. Kopf hade tidigt pekats ut som hjärnan bakom affären men var den ende av de misstänkta höjdarna i koncernen som klarade sig undan fälldom. Han blev dock inte helt rentvårdad förrän sex månader senare, återinvaldes med ett enhälligt utslag till förtroendeposten.

Ed kände sig dum för att han tvivlat på Zeinsky, att han dömt honom vid första ögonkastet. *Gömma sig under skrivbordet?* Han knäckte obekvämt till ryggen och kastade ett öga på kollegans nedhissade videoskärm.

Bilen susade fram i över etthundfyrtyr kilo-meter i timmen längs den i fiberglas inneslutna autostradan. Just den här vägsektionen var upphöjd och nådde hela åttiofem meter ovanför marknivån. Där nere låg ”Formationen”; en av de allra största betongdjunglerna här ute på Södra. Misären var gränslös, liksom kriminaliteten och dekadensen i allmänhet. Det var inget ställe man frivilligt valde att bosätta sig på. Byggnationerna var

lågmalda, platta och slarvigt uppförda, de flesta nådde knappt över femtio meter. Men här och där sträckte sig gigantiska kolosser, vanvårdade och förfallna upp ovan resterande byggnadsverk till höjder av hundra meter eller mera. De hade kallats för spjutspetsar mot hemlösheten då de uppfördes på tidigt trettiotal. Idag var de utbrända betongskelett som gapade rätt över sitt eget fördärv. De hade alltid varit hiskeligt fula med sina cementfasader och på toppen utskjutande granitblock i alla riktningar som något slags konstverk. Ängsten och tystnaden låg som ett tungt täcke över hela området. Ed ryste och insåg att han själv bodde ganska bra.

Familjen Kopf hade sitt residens ute i den slutna förorten "Bludania", ett ställe enbart för affärsmän och andra välbeställda celebriteter. Samhället låg långt bortom betongkomplexen i en lummig och grönbevuxen idyll, på betryggande avstånd från misären. Förorten var svår att komma in i, till och med för polisen. Det hände att polispatruller från staden under utryckning blev stoppade och nekade tillträde av den vaktstyrka som patrullerade förorten.

Efter några tiotals kilometer tog Ed och Karl avfarten ner mot Bludania och redan här fanns en kontrollstation som registrerade och granskade fordonets möjlighet till inträde. De släpptes igenom. Några kilometer senare fann de sig körandes längs en drygt tio meter hög betongbarriär, klädd i artificiell murgröna och andra konstframställda klängväxter. Strax nådde de gränsstationen som skyddades av svartklädda väktare från någon paramilitär organisation. Ed lade märke till deras överdrivna beväpning och noterade särskilt den stora stridsvagnen som stod slarvigt parkerad bakom utryckningsgaraget. De körde fram och blev stoppade men släpptes strax igenom, helt utan att bli kontrollerade. Ed och Karl tittade på varandra. *Var de väntade?*

Villorna liknade ingenting Ed skådat tidigare - här hade man sannerligen inte sparat på utsmyckningen. Han styrde upp längs en smal kullerstensbelagd uppfart som kantades av vackra gräsmattor och trädgårdar. De stannade bilen framför entrén och blev hälsade välkomna av en prydlig portier som också visade dem in i huset. "Herrn tar emot i den västra paviljongen, biblioteket." Han gick före genom två tomma salar med väggmålningar, dyrbara kristallkronor, marmorpelare och skinande blankpolerat trägolv. Därefter öppnade han en liten vitmålad trädörr i salens ena kortsida. Ed och Karl steg in. Dörren stängdes med ett knarrande ljud bakom dem. Biblioteket var en inrökt och fyrkantig salong i två våningar med smala höga fönster längs den ena långsidan. Överallt längs väggarna trängdes böcker och pärmar av alla de slag i bokhyllor gjorda av ädelträ. I ett av rummets hörn fanns en smal spiraltrappa som ledde upp till först en ännu smalare balkong, och sedan till ett cirkelformat öppet tornrum med ytterligare våningsplan ovanpå. En äldre man klädd i stickad tröja och grå tråkiga långbyxor satt och läste ur en bok i en fåtölj intill ett av bibliotekets fönster.

"Roland Kopf?", frågade Ed och tog ett par steg närmare.

"Åh förlåt" Den gamle mannen lade ifrån sig boken och reste sig. "Ni måste vara kommissarie..."

"Ed, kalla mig Ed."

"Jag förstår..."

"Det är jag som ansvarar för utredningen gällande försvinnandet av er dotter. Det här är min kollega, assistent Zeinsky."

"Var goda och slå er ned. Kan jag bjuda herrarna på något att dricka?"

"Tack det är bra", sa Ed, kastade en blick mot sin kollega och tog fram sin anteckningsskärm. "Vi ska inte stanna länge men jag har några frågor att ställa, jag hoppas att det går för sig?"

"Var så god kommissarien."

"Tack." Ed började fråga den äldre mannen först allmänt om hans relation till dottern, därefter om Wideland Enterprises. Han ville mjuka upp den gamle. "Ni blev utsatt för en... ska vi säga kampanj för några år sedan, rörande rykten om vapensmuggling?"

Det blev plötsligt fart i den gamle mannen som studsade upp från sin fåtölj, högröd i ansiktet. "Hur vågar ni? Komma hit med fräcka antydanden om att jag skulle vara i kriminellt sällskap, till råga på allt när min ENDA dotter just har kidnappats! Jag ska se till att ni förlorar jobben, bägge två. Jag har mäktiga vänner även i er organisation."

Ed erkände för sig själv att vapensmugglingen mest troligt var ett sidospår, men ett spår som likväl visade på det skitiga i gubbens bakgrund.

"Jag ber om ursäkt, låt mig omformulera frågan. Wideland har skördat stora framgångar med er i ledningen, inte sant?"

"Förvisso" Roland Kopf satte sig ner igen, fortfarande röd om kinderna och svart i blicken.

"Ni köpte ett fallfärdigt industrikomplex utanför Hamburg syd, restaurerade det och sålde med mycket goda marginaler till ett affärskonglomerat med säte i Berlin. Strax därpå tvingades verksamheten vid komplexet läggas ned, vad var det som hände?"

"Det borde ni fråga dom om. Vi drev det hela i god regi, dom gjorde det uppenbarligen inte." Roland Kopf gick bort till en bokhylla, knäppte med fingrarna varpå böckerna öppnade sig åt sidorna. Bakom uppenbarade sig ett litet upplyst barskåp. Kopf hällde upp en stor Whiskey åt sig själv.

"Om mina uppgifter stämmer utsattes ägarfamiljen för ett flertal plötsliga stämningar, däribland av ett dotterbolag till er. Det ska ha rört miljögifter, skattebrott och... slaveri?"

"Vi hade inget val, deras advokater hotade att stämma oss först. I branschen måste man alltid vara steget före." Kopf log självbetätet och tog en klunk av det starka i glaset.

"Ni försatte hela ägarfamiljen i konkurs? Tvingade bossen ner i rännstenen?" Ed blinkade och gjorde

några anteckningar med sin markeringspenna. Han fortsatte: "Ni stödde regimen i Madagaskar? Två av era dotterbolag sysslar med tvivelaktig stamcells forskning? Ska jag fortsätta? Ni är en upptagen man, herr Kopf. En man med många fiender, har jag missat någon?"

"Ni är inte lite fräck konstapeln, jag ska nog se till att ni hamnar på gatan igen." Kopf var fortfarande självsäker på rösten men whiskeyglaset var redan tömt och hans trampande fötter tydde på orolighet.

"Är ni bekant med namnet Nicholas Sun?" Ed spände ögonen i gubben och såg hur hans ben plötsligt blev svaga och rangliga.

"Menar ni... massmördaren?" Kopf var likblek i ansiktet. "Bara från media, ingenting annat. Hur så? Tror ni att han kan ligga bakom kidnappningen av min Emily?"

"Ingenting är uteslutet i nuläget. Men vi har heller ingen huvudmisstänkt. En ren rutinfråga." Ed insåg att det kanske tog för mycket på den gamle, han hade säkert livlig fantasi. Media hade den förmågan. Ed vände sig mot sin kollega: "Karl, har vi någon ytterligare fråga?"

"Herr Kopf, det skulle underlätta i vår utredning om ni ville göra en sökning i era företagsregister och databaser med Nicholas Sun. Även företaget Sun Perspectives, det skulle underlätta i utredningen. Våra egna databaser är långt ifrån kompletta och säkert inte heller lika utförliga som era. Och... då kan vi också avföra Nicholas Sun från utredningen en gång för alla." Karl blinkade åt Ed.

De gick ut till bilen igen, klev in och körde iväg. Denna gång gällde besöket den före detta kommissarien Mats Schengel. Ed var nöjd över visiten hos Roland Kopf, även om han inte riktigt hade kunnat fastställa angående gubbens reaktion då han nämnde Sun. Karl hade skött sig bra men Ed tvivlade starkt på att Schengel skulle hitta något i sina arkiv, eller för den delen meddela dem ifall han hittade något.

Ed ringde på dörrklockan och väntade. Karl stod strax bakom med händerna djupt nedstuckna i rockfickorna, han trampade otåligt och såg ned i golvet. Ed tryckte återigen in knappen och lät den vara intryckt en bra stund. Efter någon minut hördes hasande steg därifrån. Ed släppte knappen och lyssnade. De hörde bägge två hur någon hostade illa på insidan, kraxade och muttrade något. Dörren öppnades och de möttes av en kortväxt man i sextioårsåldern, han var skallig, fet och hade en sjukligt blek nyans på ansiktsfärgen. På den rutiga skjortan syntes svettfläckar och gulnade fettrester från stekos eller dylikt. Det runda ansiktet med dubbelhakan, den utstickande näsan och de små ögonen tittade upp på de bägge männen med osäkerhet. Inifrån lägenheten kom en kvalmig odör från ruttnande matrester, intorkad svett och andra otrevligheter.

Ed rynkade på näsan. *Var det här verkligen före detta kommissarie Mats Schengel?* Han trodde sig ha träffat den mannen långt tidigare, kanske för åtta år sedan,

men det här kunde inte vara rätt. "Är ni Mats Schengel, före detta kriminalkommissarie 004-52?"

Den korte mannen grimaserade och visade sina gulsvarta tänder inunder de tjocka läpparna. "Kanske det, kanske inte, vem frågar?"

"Ed, kommissarie på avdelning 102, det här är min kollega, biträdande assistent Zeinsky. Vi har några frågor vi skulle vilja ställa."

Schengel stack ut huvudet i korridoren, såg sig snabbt om åt bägge hållen. "Vad vill ni mig? Jag har inte gjort något. Era utredningar kan dra åt helvete vad mig beträffar."

Ed tvivlade först men trängde sig sedan förbi den korte in i rummet. Karl gjorde detsamma, knuffade in Schengel och stängde dörren efter sig. De ryggade bägge två tillbaka av den äckliga lukt som låg över lägenheten.

"Men vad fan tar ni er till? Förbannade fascister, jag har faktiskt rättigheter..." Schengel började hosta igen, kraxade och spottade upp en blodaktig sörja framför dem.

Ed hade fått nog, han knöt handen och slog med all sin kraft knytnäven rakt in i synen på den korte mannen. Schengel seglade bakåt och föll ihop med en min av förvåning på golvet intill väggen.

"Gå igenom lägenheten, se om du hittar något av värde", Ed såg sig omkring. Lägenhetsmodulen var i en enda röra. Gubben hade täckt igen de två fönstergluggarna med gamla tidningar och pappkartonger. Det enda ljus som föll över oredan kom ifrån en taklampa med sprucken skärm som hängde lite snett ovanför soffbordet.

"Ed, vad letar jag efter?" Karl hade tagit på sig svarta skinnhandskar och gick nu lös på inredningen, om än något mera försiktig än Ed.

"Datalagring, pappersutdrag, polisrapporter, allt." Han vände sig mot mannen på golvet. "Namnet Vynther, säger det dig någonting?"

"Dra åt helvete din jävel!"

"Då gör det ingenting om min kollega går igenom din lägenhet, eller hur? Någonstans du inte vill att vi ska leta?" Ed log, det var lite tåga och stridsvilja kvar i Schengel ändå. "Så, varför lades utredningen mot Vynther ner? Och varför blev du utkastad från kåren?"

Schengel såg sig orot omkring, Ed studerade hans flackande blickar och fortsatte: "Jag gissar att du kom nätverket på spåren, att Vynther gjort sig skyldig till någonting allvarligt och du var nära ett avslöjande, stämmer det?" Ed lutade sig mot ytterdörren, han ville inte sätta sig någonstans eftersom stolar, bord och soffan bar spår av gulbrun insuttenhet. Till råga på allt stank det här inne, av alla tänkbara vidriga odörer. "Så du tänker inte samarbeta? Vem på kåren var det som fick dig avskedad... eller ska vi säga pensionerad? Är det fler inblandade i härvan?"

"Ed, jag går igenom toaletten nu, du är fan skyldig mig en stor, fet jävla tjänst efter det här", Karl gick

motvilligt in i duschrummet, varpå den kortväxte mannen på golvet plötsligt började sprattla, hans ansiktsuttryck blev ännu blekare än tidigare och ögonen blottade spår av desperation. Ed tryckte med den blankputsade galoschspetsen lätt emot mannens hals och gav honom en menande blick. "Rör dig inte."

"Ed, jag har något här. Någon form av... plastbricka?" Ed släppte sulan från Schengels adamsäpple och pekade med ett finger mot honom, medan han långsamt backade in på toaletten. Det minimala dusch- och toalettutrymmet visade sig vara lika jävligt som lägenheten i övrigt; missfärgad och ingrodd vattenklosett, rostbruna vattenkranar och på golvet en ansamling unket vatten som läckt ut från avloppsledningen. Ed såg hur sin kollega stod nedböjd och framåtlutad över toalettstolens vattentank. "Vad är det du har hittat?"

"Ingen aning, men det har någon slags inskription, eller kanske är det en streckkod?" Karl reste sig upp, vände sig mot Ed och räckte honom ett litet etui i hårdplast. Inuti låg en fyrkantig plastbricka. Den var inte större än någon centimeter och var nästan platt, så när som på ett minimalt mönster på dess baksida. "Ed?"

Ed svarade inte, han hade ingen aning om vad plastbrickan var för något. Han hade aldrig sett något liknande tidigare. Men så hade han inte hängt med i alla trender för datalagring heller, fast han visste en som definitivt hade det – Tom Hatch.

Mats Schengel hade under tiden kämpat sig upp. "Ni fattar inte vad ni har ställt till med", sade han nedstämt och sjönk ner i soffan.

Ed ignorerade mannens bedrövelse men respekterade honom betydligt mera nu än tidigare. "Inte illa, du lyckades till och med övertyga mig om att du faktiskt tappat greppet, släppt allt utredningsmaterial och all kontakt med omvärlden. I själva verket har du på något oförklarligt sätt lyckats fortsätta gräva i materialet och kanske till och med hålla igång utredningen. Är det här allt eller har du mer? Jag kan inte övertala dig att berätta om hur vi kan använda materialet på brickan... nä tänkte nästan det." Schengel stirrade bara ned i golvet framför sig. Ed öppnade dörren, vände sig en sista gång mot honom. "Om jag vore du skulle jag bränna det här rucklet och försvinna. Dom kommer att leta efter dig."

De var på väg tillbaka. Det var kväll, kallt regn öste ner och molnen låg tunga över staden. Vattnet strömmade utefter asfalten och bildade djupa ansamlingar i sänkorna där de igenkorkade dagvattenbrunnarna inte förmådde hålla efter. Karl körde medan Ed satt bredvid och studerade föremålet de hittat i Schengels toalettstol. Ed tänkte för sig själv och log belåtet över deras fynd. "Det var verkligen egendomligt, eller kanske inte? Den gamle mannen var från den gamla skolan, tillhörde sannolikt de som inte behärskade nätet fullt ut, förlitade sig på närlagring. Och hur gömmer man undan data som man inte vill att någon ska kunna läsa? Använda ett gammalt format som inte används, troligtvis ett format som kanske aldrig

någonsin har använts mera utbrett. Men hur skulle de kunna läsa plastplattan?"

Ed ringde upp Hatch och ordnade ett möte på ett lämpligt hak i närheten som de bägge kände till. Karl lät bilen svänga in mot kanten och gjorde därefter ett tvärt stopp för att Ed skulle kunna hoppa ut. När Ed slagit igen dörren körde bilen snabbt iväg, vidare i riktning mot kontoret. Karl hade fått instruktioner om att vänta på stationen till dess att han fick vidare instruktioner.

Ed satt framme vid bardisken, hopkrupen och huttrades inne i rocken. Han sörplade i sig en klunk ljummet, urblekt kaffe och tuggade på ett par tomma nötskal. Ur innerfickan tog han fram etuiet med plastbrickan, höll upp det mot ljuset och försökte tyda inskriptionerna på brickans baksida.

"Hallå Eddie!" Hatch klättrade upp och satte sig på barstolen bredvid honom. "Bartender? En 4staz och en näve nötter, tack"

"Vad är det du har där? En ny hobby?"

"Väldigt roligt, vad vet du om såna här?" Ed räckte över etuiet åt sin kollega.

"Någon som pluggat ur, cloakat sina hemporrfilmer och lagt dom på disk? Allvarligt, det här har jag aldrig sett förr. Alla förutom helt paranoidea vet att det är bättre att använda nätet för datalagring i nästan alla case."

Ed kontrade: "Kanske, men om du är över sextio och inte vet hur man gömmer eller krypterar data på nätet, kanske du är misstänksam mot något? Rädd?"

"Okej Ed, ska se vad jag kan göra. Jag lånar med mig den här i vilket fall. Förresten hänger du med oss grabbar ut ikväll? Snacka om jobbet, dra vitsar om Cardham, brudar, vad du vill?"

"Lockande men... nä tack, känns som jag inte pluggat ur på länge, skulle verkligen behöva lite vila." Ed gäspade. Han orkade verkligen inte med en utekväll just nu, åtminstone inte jobbrelaterat.

"Om du ändrar dig så vet du vart vi är, åtminstone fram till tre."

"Pyramiden igen? Ska tänka på saken." Ed blinkade och hällde i sig det sista av sitt sura låtsaskaffe. Han bände med axlarna och knäckte till den sneda ryggen så det knakade.

"Eddie, varför tar du inte tjänstledigt, går på någon klinik och bara får ryggen utbytt? Jag har förresten ett nummer till en billig snubbe ute i 411, det är ju nära där du bor också?"

Ed kollade på klockan som hängde på väggen ovanför bardisken. Den visade 19.26 – alltså alldeles för sent för ett besök hos direktören Vynther. Ed knappade med pennan mot ytan på sin fickskärm, kopplade upp sig mot Karl och meddelade honom att vara beredd på att de skulle besöka Frank Vynther tidigt nästa morgon på kontorstid. Karl skulle hämta upp Ed med tjänstebilen på lämplig plattform någonstans ute i hans kluster.

"Okej Tom, hälsa grabbarna från mig." Ed reste

sig upp, slängde några sedlar på den blanka bordsskivan och nickade åt Hatch.

"Eddie, gör inte kollegorna på ordningspolisen arbetslösa ikväll." Hatch blinkade.

Ed steg gäspande in i lägenhetsmodulen, slängde av sig de våta kläderna, lade som vanligt pistolen under kudden och aktiverade sin hemterminal; en gammal föråldrad best som kontrollerade praktiskt taget allt han hade i lägenheten – köksdetaljen, ett av hans tre dörrlås, minibaren, den surrande bordsfläkten, ja kanske till och med honom själv? Han ögnade igenom skafferiet och hittade en påse utgånga kextriangler med grillsmak. Han tog även upp en plastflaska fruktextrakt och ställde festmåltiden på soffbordet. Själv hängde Ed på sig sin slitna favoritmorgonrock, slog sig ned i soffan och började kolla igenom dagens nyhetsflöde som terminalen projicerade uppe på väggen mittemot soffan. Ed insåg att det inte var mycket som fångade hans intresse; bara krig och elände överallt tycktes det. Han hade också fått några av de rapporter han beställt tillgång till tidigare. En av dessa gällde Frank Vynthers politiska ambitioner. Ed läste mellan tuggorna men insåg snart att det hela var alldeles utanför hans kunskapsområde.

Frank Vynther var femtionio år gammal, deltog i en personvalskampanj till det lokala administrationsrådet vid sitt affärsblock så sent som för två månader sedan, hade drivit frågan om hårdare tag mot politikerens inblandning i företagen och vice versa. Han hade även lobbats för avveckling av myndigheternas finansiella stöd till den nationella tullverksamheten. Samtidigt ville Vynther skjuta till nya ekonomiska medel åt en ny kommersiell poliskoncern inom just tullverksamhet. Det hela verkade motsägelsefullt och inte särskilt förtroendeingivande. Men å andra sidan var det bara en snäv utvald krets av högt uppsatta företagare och andra höjdare som hade rätt att registrera sig som väljare. *Kanske var Vynther populär i dessa kretsar?* I slutändan hade dock Vynther förlorat mycket knappt mot sin politiska motståndare. Tydligen var det ändå inte så mycket som skiljde de bägges anföranden åt. Politik var allt bra underligt och det hade alltid med någons ekonomi att göra. Som tur var behövde inte vanliga stackare som Ed bry sig om skiten längre. Det hela skötte sig själv men tycktes bara bli mer och mer obegripligt för var dag som gick.

Ed gäspade, stängde ner rapporten och började bläddra runt i programutbudet som bara tycktes bestå av blodbad, terrorvarningar, skandaler och perverterade nöjesprogram i transparenta kortkjolar. Han kopplade in koncernens interna kanal, "Noland Information Broadcasting Service, NIBS" och fick se en reprisintervju med deras dryge VD som med väloljade smilband förklarade att organisationens samarbete med Europol gick in i en ny produktiv era; bara det senaste halvåret hade antalet direkta beställningar ökat med 20 procent, övriga upphandlingar hade stigit med 15 procent. *Förtjänade företaget verkligen såna siffror?* Han tänkte på karaktärer som

Rex Cardham och ryggradslösa mellanchefer som Walt Johnson.

Ed beställde in en gammal såpa istället. Några minuter senare hade han somnat i en för ryggen obehaglig sittställning med kexpåsen liggandes upp och ned i famnen. Showen gick på i bakgrunden och den gamla bordsfläkten intill väggen surrade sövande högljutt. Terminalen stängde så småningom av sig själv och alla andra hemapplikationer några timmar senare på grund av inaktivitet.

Det var morgon, Ed och Karl satt återigen i tjänstebilen. Denna gång var de på väg österut, mot företagsdistriktet VSG Eurocorp. Ingen av dem sade något. Ed hade lyckats försova sig en bra bit över en timme med Karl väntandes utanför. De hade ännu inte lyckats tyda informationen på plastskivan men Ed tänkte ändå vara kall och chansa. Han skulle bluffa och hota Vynther om att gå till pressen, släppa skiten på en öppen virtuell area eller vad som helst.

Karl svängde upp bilen på en inkapslad snabbled i östlig riktning. Efter en stund försvann autostradan in i den nyöppnade metrotunneln. Lamporna nere i vägbanans sidor gav ett sken som påminde lite om en landningsbana på ett flygfält. Trafiken var gles och allting hade flutit på utan problem hela morgonen trots regnet. Några minuter senare kom bilen ut på tunnelns andra sida och de kunde nu se topparna av företagsdistriktets skyskraper skymta ovanför, långt där borta.

De sex jätteskraporna som tillsammans bildade fasad åt distriktet VSG Eurocorp var alla byggda diagonalt, snett stigande uppåt, tre på vardera sida mot varandra som ett sexbent skelett med gemensam bas liggande längst där uppe. Det var en märklig skapelse men imponerande och kuslig samtidigt. Autostradan gick in under och mellan byggnaderna och följde hela komplexet längs efter dess långsida. Vägkapseln omgärdades av lummiga parker med fontäner, statyer och monument över betydelsefulla affärsmän och koncernchefer. Högt där ovanför kunde man skåda hur skyskraporna gick samman i en avlång, gemensam del. Alltihopa var byggt i stål och betong med fasader av oljeröda glasplattor och utskuren marmor.

Bilen svängde vid en avfart neråt in under marken. Tunneln var upplyst och delade sig flera gånger. Överallt på sidorna fanns dessutom infarter till parkeringshus som svarade för respektive avdelning där uppe. Det verkade som om komplexets hela lokala vägnät låg bekvämt undanstoppat här nere under markplan för att inte störa den tysta och perfektionistiska idyllen ovanför. De stannade på den parkeringssektion som anvisades via bilens dator. Ed klev ur, rätade på sig. Karl gjorde det samma.

Kontoret som tillhörde politikern, riskkapitalisten och styrelseledamoten Frank Vynther var kliniskt rent, sterilt och färglöst. Allting var antingen svart eller vitt. Hans

sekreterare följde samma dresscode med sitt nattsvarta uppsatta hår och vitspacklade hudfärg. Hon bar på en svart kavaj ovanpå en vit skjorta. Bakom skrivbordet skymtade en kort svart kjol och långa blanka stövlar. Ed föll pladask och började spontant fundera över om han hade några planer inför kvällen. Han uppskattade hennes ålder till max trettiofem, att hon var välutbildad och skygg men samtidigt gillade långa djupa konversationer inpå natten. Ed kunde inte låta bli att stirra på hennes långa, slanka figur, de förmodat utbytta bröstcuporna och det svarta håret. Han struntade för stunden fullständigt i om hon var singel eller sällskapade med någon. Så han gick fram, närmade sig långsamt den vackra svartvita kvinnan, fiskade upp en liten autentiskt doftande ros av gummiplast och räckte över den till henne. Som tur var det en vit ros, ingenting annat skulle ju ha varit passande.

Karl stod kvar vid dörren, trampade obekvämt och försökte desperat gömma sitt generade ansikte. Ed besvärade verkligen deras besök med sin larviga approach, men det verkade faktiskt som om sekreteraren köpte det hela. Karl behövde ingen zoom för att se hur hennes varma rodnad lyste igenom det vita spacket. Dörren till Vynthers kontor öppnades och Ed tvingades avbryta sin plötsliga kärleksförklaring. De steg in och satte sig utan att fråga i de två tomma besöksstolarna framför skrivbordet.

"Så vad kan jag hjälpa konstaplarna med?" Vynther var vältränad för sin ålder men tycktes lida av vissa svettningar. Hans panna hade en uppseendeväckande, utåtbuktande våra och ögonen var stora och öppna. Blicken tydde på självsäkerhet och hans mungipor log påklustrat och inövat.

"Mitt namn är Ed, jag är utredningskommissarie på avdelning 102, Noland Police Organisation NPO."

"Vad rör det hela mig? Får jag scanna era brickor?"

"Visst" Ed lutade sig tillbaka, tog fram sin bricka och nickade lugnt åt sin kollega att göra detsamma. De höll upp plastkortet, tryckte in sina respektive koder för att låsa upp och lät Vynther därefter scanna dem via skrivbordets radiolänk. Ed fortsatte: "Ärendet rör din inblandning i ett internationellt kriminellt nätverk, fallet lades åt sidan för många år sedan."

"Jaha?" Vynther verkade med ens nästan ännu mera självsäker och hans ansiktsuttryck muterade långsamt till slibbig belåtenhet. Han rätade på sig och tände en grov cigarr. "Så herrarna har kommit hit ut till mig för att berätta att ett fall för flera år sedan lades ner i bristen av bevis?"

"Jag sa aldrig något om att det inte fanns bevis men när du ändå säger det... Det har faktiskt dykt upp några nya uppgifter i fallet och jag tror inte att du vill veta innebörden." Ed log hemlighetsfullt. Han visste att det var ett farligt högriskspel men den här mannen framför dem var också mitt inne i sin politiska karriär. Till och med rykten av molekylära storlekar skulle kunna skada

honom för många år framåt.

"Herrarna ska nog gå nu, jag är en hårt arbetande man med ett snävt schema." Vynthers panna fick nya svettningar och han vände sig mot en fläkt som aktiverades i samma stund.

"Jag ber om ursäkt för att ha upptagit er tid, herr Vynther. Men jag har ytterligare en obehaglig uppgift att berätta." Ed såg hur mannens ögon blev runda och hur mungiporna kippade efter andan. "Karl, kan du vänta ute hos den sköna sekreteraren?" Karl Zeinsky mumlade något till svar och gav herrarna ett ansiktsuttryck av övertydlig besvikelse och förtret. Vynther fim-pade och mötte hans blick med kalla onda ögon. Karl stängde igen dörren efter sig.

Ed fortsatte: "Det har kommit till min kännedom att polisen har en läcka, att några av uppgifterna rörande... ert fall... har hamnat i ovissa händer. Inom något dygn kan nyheterna ha nått media. Det finns dock en liten möjlighet att jag skulle kunna avstyra det hela, fast det skulle å andra sidan kräva, ska vi säga... okonventionella metoder, något jag inte gärna använder i vanliga fall. Förstår vi varandra?"

"Du bluffar!", utbrast Vynther med uppspärade skrämde ögon. "Försöker du komma hit och hota mig? Vad vill du egentligen? Det finns inget bevis om några oegentligheter överhuvudtaget. Hur understår du dig, komma till mitt kontor och insinuera att JAG skulle vara kriminell?"

"Jag tror att vi förstår varandra herr Vynther." Ed reste sig och rätade till ryggen. "Du vet hur du kan nå mig."

"Jag vet hur jag kan nå DINA ÖVERORDNADE! Det här är ju skandal och korruption! UT härifrån!" Mannen skrek med sin hesa cigarrstämma efter Ed så att saliven flög över bordet.

Ed stängde dörren försiktigt efter sig, gav sekreteraren ett leende och vände sig emot sin väntande kollega.

"Vänta, kommissarien..." Sekreteraren räckte över en lapp åt honom. "Adjö"

Ed vaknade upp i en mjuk säng under ett tunt vitt lakan. Det doftade parfym, han doftade. Bredvid sig såg han Vynthers sekreterare ligga utsträckt. Hennes nakna silkeslena hud glänste i morgonljuset, en värld som annars brukade vara så mörk såg för några minuter helt annorlunda ut. *Var det morgon? Han hade bara vaga minnen från natten innan. Kanske för mycket alkohol, eller hade han fått i sig något annat? Kollade klockan – nio och femtio. Fan!*

Ed tog sig försiktigt upp ur sängen, drog på sig sina byxor och kollade fickskärmen. Två meddelanden väntade. Han tog resten av kläderna och smög ut ur rummet, slet på sig skorna, skjortan och tog rocken från kroken. Försiktigt stängde han ytterdörren efter sig och öppnade det första meddelandet. Det var från Hatch.

"Eddie, jag har försökt nå dig hela morgonen,

var är du?" Hatch lät skräddad på rösten. "De har hittat Schengel, han har skjutit skallen av sig. Vi måste träffas, jag väntar vid gallerian mittemot Pyramiden."

Ed struntade i det andra meddelandet, det var från chefen. Istället tog han hissen ner till entrén, skyndade sig ut och försökte lokalisera var egentligen han befann sig. Han hade ingen aning.

Han såg Hatch vid en tidningskiosk intill en av gallerians väldiga svängdörrar. Ed skyndade dit. "Tom!" De gick in på en snabbmatsrestaurang och beställde varsin läsk.

"Eddie, jag ringde nyss till Karl, han sa att han kände sig övervakad igår kväll efter ert besök hos Vynther, så han åkte tillbaka till kontoret och slaggade på en soffa där. Är allt bra?"

"Jovars, förutom att jag vaknade upp med en jävla baksmälla imorse, inget minne av kvällen igår, förutom att jag träffade ehm... Vynthers sekreterare. Vaknade upp i hennes våning... jag menar säng."

"Ed, du måste för fan lära dig att skilja på arbete och nöjeslustar. Walt har fått reda på att ni var på Vynthers kontor igår, han är inte glad på dig."

"Jag vet, han skickade ett meddelande tidigare. Vynther måste ha tjuvat ändå." Ed vinkade dit en servitris och beställde ett stort mål "Friterade rester" som han fick framdukat bara någon minut senare. "Jag tar hand om Vynther, oro dig inte. Hur går det med analysen av du vet vad?" Ed började knapra på de sega slamsorna.

"Ingenting ännu men jag har skickat ut lite hakar på diverse arenor. Det finns gott om gamla diskfundamentalister, nostalgiker och konspiratörer där ute, det svåra är att hitta rätt kontakter vid rätt tillfälle. Särskilt när det är bråttom med en flickas liv på spel."

"Tom det är fler liv som står på spel. Tror du verkligen att Schengel lät skjuta skallen av sig? Jag tror att han blev röjd ur vägen för att de var rädda att det var han som skulle tjalla. Jag ska åka hem och fräscha till mig. Sen ska jag kontakta Vynther."

"Okej Ed, jag åker tillbaka till kontoret. Kom ihåg vad Zeinsky sa angående igår kväll, att han kände sig iakttagen. Och du... Hur var hon?"

Han hoppade som vanlig av högbanetåget vid stationen "Produkata". Det var lunchtid och mycket människor i omlopp överallt. Ed skyndade sig upp på plattan och vidare bort mot klustret. Då och då kollade han över axeln för att se ifall någon förföljde honom. På golvet invid väggen nere i trapphuset satt ett par tiggare. Ed kände igen en av dem; en äldre tandlös gamling utan hår, blodsprängda djupa ögon och en liten tanig kroppshydda. Han gav honom några mynt och påsen med resterna från snabbmatsrestaurangen. Den gamle mannen på golvet tackade Ed med stora uppsparrade ögon. Men bara ögonblicket efteråt insåg Ed att det fanns mer i mannens ansiktsuttryck, någonting oroande. Han rynkade pannan och drog tjänstevapnet. Någonting var fel. Eftersom hissen kunde vara manipulerad valde han att ta trapporna.

Tolfte våningen? Ed suckade och började sakta, motvilligt smyga i riktning uppåt.

Väl framme vid bostadsmodulens ytterdörr stannade han upp och lyssnade. Det enda han hörde var det ständiga suset från korridorrens ventilationssystem. Men Ed var säker på att tiggaren där nere dolde någonting. Antingen fanns det någon inne i lägenheten som väntade på honom, eller så hade man låtit minera dörren eller något annat med en bomb. Eds första tanke var att sparka upp dörren och storma in men efter en stund kom han på bättre idéer. Istället ringde han upp centralen, larmade in det misstänkta bombhotet och satte sig ned på det kalla korridorsgolvet och väntade.

Ed stod och väntade nere på plattan utanför klusterbyggnaden. Det hade gått två timmar nu och bombgruppen var ännu inte klar med arbetet däruppe. "Åh, jag hade ändå tänkt flytta ut härifrån", sade Ed lugnt åt sin gamle kollega Dinkler som nu arbetade på internutredningen och hade hand om personliga hot mot polismännen.

"Det blir regn idag med..." Dinkler var sextiofem år gammal men kände sig redan som hundra. Han kunde inte gå i pension förrän om femton, kanske tjugo år till – det vill säga om han klarade sig utan att bli sparkad innan dess. Dinkler hade degraderats två gånger till följd av att han vägrat se mellan fingrarna för korrumpade chefer och överlöpare. Den första degraderingen kostade honom dessutom tjugo procent av hans samlade pensionspengar. Nästa gång förlorade han femtio procent av det som fanns kvar. Nu var han blottlagd och uträknad. Dinkler hade kedjerökt sedan dess och räknade kallt med att dö i cancer långt innan han slapp ur slaveriet för kåren.

"Skrämsel... Hade dom verkligen velat få mig ur vägen hade nog varken jag eller mina grabbar varit i livet nu.", sade Ed torrt och såg hur en primitiv bombrobot bar ut en stor rödmålad låda märkt "Varning! Risk för explosion!".

Dinkler sprättade iväg fimpen och tittade upp på Ed under hattsärmnen. "Ta hand om dina kollegor Eddie, vi ses."

Ed gav ett kort nickande till svar och såg Dinkler samla ihop sina mannar för att ge sig av. *Vad ska jag göra nu? Ringa en flyttfirma?* Han gick tillbaka in i byggnaden, tog hissen upp till våning tolv, gick fram till avspärrningen framför dörren och slet bort plastbanden.

Lägenheten såg ut att vara en ännu större röra nu än tidigare. Ed slängde av sig rocken och satte sig ned på sängkanten. Han slog numret till Frank Vynther. Tidsfristen hade löpt ut men Ed och hans grupp hade ännu inte lyckats knäcka plastbiten. *Kanske det hela var en bluff?* Det hela oroade Ed men han tänkte inte visa det för Vynther. Hårt måste sättas emot hårt.

"Vynther?"

"Vem talar jag med?"

"Det här är Ed, kommissarien som var på besök igår. Jag tror tyvärr inte att jag kan hjälpa dig med

att stoppa det känsliga... materialet, som vi talade om senast, ifrån att läcka ut. Förstår du vad jag menar?" Det blev en lång tystnad i luren.

"Jag ehm... väntade mig inte att höra ifrån er, så snart. Ni förstår kommissarien att ni måste ge mig lite tid."

"Herr Vynther, jag ställde en enkel fråga till er. Vill ni eller vill ni INTE samarbeta med oss för att reda ut allt det här innan något av känslig karaktär kommer ut i media? Jag kanske ska ta det hela med er pressavdelning?" Det blev ännu en lång period av tystnad.

"Kan jag lita på er kommissarien?"

"Det borde kanske du kunna svara på?"

"Eh, vad... menar ni?" Vynther lät uppriktigt oförstående.

"Jag skulle ha kunnat sätta dig i kryotub att ruttna för presenten dina hantlangare lämnade i min kub."

"Vi måste ses. Jag kan inte ta det här över telefon." Vynther lät nu bara irriterad.

Ed steg av den fallfärdiga bussen vid femte cirkulationspunkten ifrån gallerian "Logans & Co" räknat. Det var utanför stadskärnan men ändå i ett tätbefolkat område. Först hade Vynther velat träffas vid den gamla järnvägs-kyrkogården söder om Komplex 420 men Ed hade avböjt. Han ville ha människor i omlopp. Till slut hade de enats om komplexets norra centrum, på en snabbmatsrestaurang.

Ed kom fram till en stor nedklottrad betongfasad. Den var cirka trettio-fyrtio meter hög. Där uppe någonstans låg deras mötesplats. Samtliga hissar tycktes vara sönderslagna så han tvingades än en gång idag ta trapporna. *Imorgon ringer jag numret till läkaren och bokar en tid*, tänkte Ed och lunkade uppför trapporna de tretio metrarna till plattformen ovanför.

Häruppe runt plattan låg norra centrumplatsen för Komplex 420. Det var dystert och ensligt, Ed hade hoppats på att det skulle vara fler människor i farten. Han såg sig omkring. Ett gäng aktivister, iförda dräkter i citykamouflage och med svarta masker över sina ansikten stirrade mot honom från ett gathörn. Några junkies stod uppe på plattans ena kant och flaxade med sina utsträckta armar. Några kvinnor som kånkade på stora vita plastkassar skyndade snabbt förbi med nedsänkta blickar. Ed zoomade över omgivningen och såg även några säkerhetsvakter ett par hundra meter längre bort, gåendes i riktning bortåt. Han slängde en blick uppåt. De vita betongsarkofagerna runt om påminde om de hemma hos honom. Skillnaden var bara att de som låg här var betydligt högre och nyare, kanske åttio våningar eller mer. Ed fortsatte lugnt och gick längre in bland byggnaderna. Så småningom kom han fram till mötesplatsen; en enkel snabbmatsrestaurang utan djupare karaktärsdrag. Han öppnade glasdörren, men fick plötsligt en idé, vände sig om och stängde dörren igen. Istället gick han tillbaka till hörnet där han sett aktivisterna. Mycket riktigt, de var fortfarande kvar. Ed gick med långsamma lugna steg

fram till dem.

"Har ni tid att lyssna på mig i två minuter?" Ed studerade dem en efter en.

"Vad är du för en mysko jävel, vet du vilka ni är?" En av ungdomarna klev fram och ställde sig framför de andra som om hon vore ledaren. De andra ställde sig i en ring runt Ed. *Det här måste fungera annars är jag körd.*

"Lyssna nu, jag har inte mycket tid." Han såg på klockan att det var tio minuter kvar innan mötet. "Jag vet inte vilka ni är men jag gissar att ni tillhör någon av de större aktivistgrupperna på vänsterkanten?"

"Fortsätt"

"Jag gissar att ni varken gillar kapitalet, ruttna politiker eller nöjeskidnappningar av småflickor." Ed började ha bråttom. "Jag är polis och behöver er hjälp." Han såg hur det ryckte till i de som stod runt om honom när han nämnde det bespottade ordet.

"Du är snutjävel? Jobbar för kapitalet och politiker som sysslar med nöjeskidnappningar?" Den unga kvinnan gick närmare och stirrade med sina blodsprängda ögon in i hans. Ed smilade brett när han insåg hur träffande hennes ironiska beskrivning faktiskt var. "Eller så försöker du vara en lustig jävel som gillar att flyga ut över räcket?"

"Något åt det hållet kanske, men den första beskrivningen var bättre. Lyssna på vad jag har att säga först, sen kan ni kasta iväg mig eller göra vad fan ni vill. Jag försöker hitta en tolvårig flicka som misstänks ha blivit kidnappad av människosmugglare. Ja, hon är dotter åt storkapitalet men kan inte rå för det. Om fem minuter..." Ed tittade återigen på klockan. "...Om fem minuter anländer en annan man, i sextioårsåldern, troligtvis inte ensam. Han är en höjdare; korrumpad politiker, affärsman och riskkapitalist. Han kan vara den enda som känner till vem som har kidnappat flickan."

"Vad har vi med det att göra?" Den unga kvinnan lät inte övertygad.

"Jag behöver er hjälp att stoppa hans livvakter ifrån att gå in i restaurangen, de har troligtvis tänkt likvidera mig eftersom jag sitter på känsliga uppgifter som kan skada hans karriär."

Ed gick in och satte sig vid ett avskilt bord inne på snabbmatshaket. Han var inte säker på att han lyckats övertyga aktivisterna men de hade åtminstone inte slängt ut honom över räcket ner på trafikleden. Men Ed visste att det här var deras distrikt, de gillade inte polisen men heller inte kapitalet. Tvingades de välja kanske de skulle gå på hans historia, kanske inte. Hur som helst gillade han dem inte, men han var bra på att spela med. Det var hans enda ess i nuläget och han hade troligtvis större lycka hos dem än hos Vynther.

Några minuter senare såg han genom skyltfönstret hur en stor svart blankpolerad bil körde upp utanför. Dörren på förarsidan öppnades och en chaufför klev ut och öppnade den bakre dörren åt Vynther. Sam-

tidigt körde en annan bil upp bakom; en svart van. Ed bet sig i läppen. Plötsligt såg han hur småväxta svarta skuggor närmade sig de bågiga bilarna från alla håll, de var säkert tjugo till antalet eller fler. Sex övergödda livvakter med solglasögon och hörsnäckor klev ut ur vanens sidoskjutdörr, rätade till sina svarta kostymer och justerade slipsknutarna. Tumult utbröt när vakterna upptäckte att de var omringade. De försökte dra sina vapen och gå i försvarsställning men de små svartklädda aktivistungdomarna iförda rånarluvor, kamouflagekläder och NIKE-skor var snabbare. Några av vakterna gav upp direkt, andra försökte göra motstånd men blev nedkämpade av basebollträn, klubbor, tegelstenar och andra tillhyggen. Det hela var över inom loppet av sekunder och livvakterna fann sig hopplöst övermannade. Ed såg hur ledaren gick fram till Vynther som stod där helt handfallen utanför bildörren. Man kunde nästan läsa deras läpprörelser: *Ditt jävla kapitalistsvin! Tror du plattan är någon förbannad parkeringsruta åt aristokratin? Här är det vi som bestämmer. Gå du in och njut av ditt slavkaffe, frossa över en smutsig imperialistburgare eller vad fan du än har här å göra! MEN lämna dina taggiga backups utanför. Uppfattat?* Ed såg hur Vynther skrek en lång ramsa tillbaka åt den svartklädda figuren för allt han orkade men med sina livvakter övermannade var det inte mycket han kunde göra. Ed måste medge att Frank Vynther ändå hade viss karisma och glöd. *Kanske passade han som politiker i alla fall?*

Vynther slängde upp dörren, högröd i ansiktet. "GE MIG en hel satans tiolitersdunk med den värsta sortens SLAVkaffe du kan hitta!" Han slog sin tunga näve i bordsskivan framme vid bardisken så att mannen där bakom nästan trillade omkull. "NU!" Vynther såg sig omkring med en min av förintelse och upptäckte Ed oskyldigt sittandes vid ett bord i ena hörnet med en papperstidning nonchalant framför sig. Han gick fram till bordet. "Om det är du som ligger bakom det här ska du få LIDA!"

Ed tittade med överdrivet oförstående upp på den ilske affärsmannen och politikern. "Ni hade något ni ville berätta?"

Vynther sjönk ihop på stolen framför Ed. Det var som om luften gick ur honom och allt annat i tankarna försvann. "Vad vill du?"

"Nicholas Sun driver ett internationellt nätverk av människosmuggling. Vem är mellanhanden?"

"Vad snackar du om? Jag har ingenting med honom att göra."

"Jag trodde att ni skulle vara uppriktig mot mig?" Ed kände sig smått irriterad.

"Jag vet ingenting om någon människosmuggling." Samtidigt såg Vynther hur en av aktivisterna gick omkring utanför med en mejsel, ristanades ord och symboler på bilen. "Era satans kommunistvin! Vänta ni bara, jag ska nog hitta er." Han reste sig upp, hest skrikandes och stirrade ut mot ungdomarna.

"Sätt er!" Ed pekade ned mot stolen och

Vynther satte sig återigen. "Ge mig namnet."

"Okej..." Han kippade efter luft. "Mellanhanden är ett ryskt fraktbolag, BSE. De tar hand om de praktiska detaljerna, agerar fasad med mera."

"Så hur kommer jag i kontakt med företaget?" Ed rynkade pannan.

"Via en ryss som är bosatt här i staden... Alexander... Alexander Nikolajevich Kuzmin, alias... AK." Vynther tog upp sin ficktelefon och började knappa otåligt på panelen. "Ge mig insatschefen. Ja, jag väntar..." Ed skakade på huvudet. *Den där aktivisten insåg inte hur träffande hon var i sin beskrivning. Inte undra på att de aldrig lyckades tillfångata Nicholas Sun.* Han drack upp kaffet och betraktade Vynther.

"Hallå? Ja det är jag. Ni måste skicka hit en styrka nu genast... Ja, område 420, centrum norr... Vad menar ni? Kan jag INTE få ett jet? Ja men skicka det ni har då, ja genast! Tack."

Ed klev ut i den kyliga kvällsluften. Han nickade åt ledaren för aktivistgänget. "Ni borde nog ge er av nu. Om vi har tur kan ni just ha räddat livet på flickan."

Ed vaknade med kläderna på i soffan hemma i lägenhetsmodulen. Han tog en dusch och rakade av sig den vassa skäggstubben. Klockan var redan 10.30 och han hade mycket att göra. Kvällen innan hade han skickat informationen angående BSE till Hatch.

Han tog metron in till högkvarteret. En och en halv timme senare klev han in på kontoret, undvek chefen och struntade i att logga in. Istället gick Ed bort till Hatch som satt vid sitt skrivbord utom synhåll för Johnson.

"Tom"

"Eddie, bra att du dök upp. Jag har lite nyheter."

"Låt höra"

"Okej, för det första har vi inte gjort några framsteg på plastbiten. Men, vi har fått napp angående BSE. Gränspolis och tull i Singapore har avslöjat och stoppat en stor försändelse med kokain på väg in i landet."

"Okej, så hur hänger det ihop med vårt fall?"

"Förutom knarket fanns i containern också tre fraktlådor av samma typ som hittades i Kapstaden."

"Och?" Ed höjde ögonbrynen.

"De innehöll kvarlevorna efter två sedan tidigare kidnappade trettonåriga pojkar. De var av europeiskt ursprung... Fransmän faktiskt."

"Hmmm... så vad var det som hade gått snett?"

"Containern skickades till fel destination och fastnade i hamnbyråkratin, längst bak i kön."

"Har vi något mer om containern? Finns det några uppgifter om leverantör? Mottagare?"

"Som mottagare står det rysslandsbaserade fraktbolaget som du nämnde tidigare, BSE-Shipping", svarade Hatch. "Leverantören är en tom postlåda i Neapel, kan det vara något?"

"Låt Europol ta hand om bevakning av postlå-

dan, jag tror inte den kan hjälpa oss i nuläget. Sätt Karl på att fortsätta köra BSE-Shipping i databaserna. Hur går det med kontaktpersonen som Vynther nämnde, Alexander 'AK' Kuzmin?"

"Ingenting än, namnet är inte direkt ovanligt och databaserna har inget specifikt registrerat. Men du Ed, tiden börjar vara knapp. Tänk om flickan kommer tillbaka i en avlång låda? Då kommer våra huvuden att rulla."

"Jag vet fler huvuden som ska rulla, om vi får problem är plastbiten vår enda försäkring. Du får skicka ut fler krokar bland dina kontakter på nätet. Men du har rätt, tiden är knapp och vi har inte tid med ordlekar med fler ordlekar med Vynther, jag tror vi måste ta i med hårdhandskarna. Kanske dags att ta in honom på förhör? Jag ska åtminstone göra ett återbesök på hans kontor, pressa honom lite. Bra jobbat Tom! Håll mig underrättad. Förresten, något nytt angående Kapstaden?"

"Tyvärr, ingenting. Men deras undersökning av den beslagtagna lådan visade att flickan faktiskt hade fraktats i den. Fast å andra sidan bekräftade det bara old news... ingenting vi kan använda."

"Okej Tom. Bra jobbat i alla fall."

"Visst Ed, lycka till."

Ed tog hissen några våningar ner. De var så lyckosamma att de hade närmaste pendeltågstation insprängd i berget strax inunder kontorsbyggnaden. Ed gick upp på perrongen och läste av de transparenta plastskärmarna som hängde ner från taket. *Linje 3640 - nästa avgång om tio minuter.* Efter en stund kom det snabba pendeltåget in på stationen och bromsade med ett lätt susande i spåret. Ed klev på och satte sig intill ett fönster. Hans tankar vilade på Vynther, Sun och korrumperade poliser. Tåget började rulla, accelererade upp i marschfart och blåste iväg in i det svarta tunnelsystemet. *Kan det vara så att BSE-Shipping medvetet fick containern felskickad? Det skulle vara det säkraste sättet att sopa igen spåren. Någon skulle kanske ha hämtat containern då den stod uppställd i väntan på att skickas vidare. Men kanske avblåstes det hela efter... tips av någon om att allting kunde vara i fara? Det kunde bara betyda en sak – Vynther. Självklart. Men Ed skulle aldrig släppas nära in på honom igen, kanske var Vynther redan död? Undanröjd?*

Ed skickade ett snabbt meddelande till Karl om att försöka få tag på hamnmyndigheten som tagit emot containern och kolla BSE-Shipping mot deras register. Karl fick även i uppgift att ta reda på hur vanligt det var med stölder från uppställningslager.

Kort därefter ringde Ed till Vynthers sekreterare. Hon sade att hon ville träffa honom igen. Ed skämdes för att han inte kom ihåg något från natten de var tillsammans, men att hon ville träffas igen måste åtminstone vara något slags tecken på att han skött sig bra. Ed lovade att ringa henne igen, privat. Nu ville han bara veta hur han kunde få tag på Vynther och vart han befann sig. Sekreteraren svarade att han var i familjens villa och

inte skulle komma tillbaka till kontoret förrän om flera dagar. Ed tackade och lade på. *Hur skulle han göra? Villan var säkert svårforcerad. Begära tillstånd om att få använda insatsstyrkan?* Ed kom fram till att han hellre mötte villans vaktstyrka själv än få en ny utskällning av chefen. Dessutom fanns det inte mycket som pekade på att de verkligen skulle få tillstånd att röra Vynther överhuvudtaget. Johnson var tydligen redan förbannad över att de hade talat med Vynther utan chefens medgivande. Att ta in honom på förhör var uteslutet.

Ed hoppade av vid närmaste station och bytte riktning. Vynther var deras enda nyckel i fallet, alldeles för viktig för att bli föremål för korrumperad polisbyråkrati. Det enda de kunde göra var att ta saken i egna händer. Han ringde upp Karl och instruerade honom om att komma med tjänstebilen till en lämplig mötesplats i närheten. "Ta med gott om vapen och all skyddsutrustning du kan hitta!" Egentligen skulle han vilja ha med Tom också, men visste att han fortfarande måste ta det lugnt efter skadan han fick under senaste insatsen.

Han såg hur bilen stannade i gathörnet. Det var skumt i luften, grått och mörkt. Basarerna var fulla av stressade människor som alla tycktes leta efter något. Kinesiska rislampor i röda och gula färger dinglade efter väggarna och trängdes med afrikanska mattor, arabiska oljelampor och billig rökelse. De små cyberklinikerna låg tätt inpå varandra, gjorde reklam för snabba ingrepp utan ärrbildningar. Butiker av andra tvivelaktiga slag fanns också i samma länga. Ed glodde på en vapenbutik mitt emot där importerade karbiner kunde köpas över disk. *Undrar om ammunitionen är reggad?* Det låg en intensiv doft av orientaliska kryddor över gathörnet, kryddmarknaden fanns alldeles bakom den första raden av basarer. Ed stod själv på motsatt sida av det lilla torget som delade marknaden i två. Han gillade stället eftersom det var anonymt, avslappnat och alltid i rörelse. Försäljarna var genuina och de friterade grodlåren färsk och smärta. Det sades att marknaden snart skulle stängas ned, eftersom dess kaotiska oreda och påstådda, tilltagande kriminalitet inte passade in i den atmosfär som området i övrigt efterstävade. Ed gick lugnt ut över den öppna torgplatsen, fram till den svarta minivanen, öppnade bakre sidoskjutdörr och hoppade in. Motorn gick igång med ett dämpat morrande och bilen började rulla. Den gjorde en mjuk sväng runt torget och lämnade basarerna och marknaden bakom sig. Ed upptäckte att han och Karl inte var ensamma i fordonet – i det främre passagerarsätet satt Hatch.

"Eddie, jag kunde inte låta er åka iväg utan mig. Lite yrsel och blåmärken har väl aldrig varit något hinder tidigare, dessutom behöver ni mig för att sätta villans försvars- och övervakningssystem ur funktion."

"Okej Tom, det är upp till dig." Medan Karl körde iväg mot närmaste huvudled berättade Ed om hans tankar kring det hela – att Vynther informerat dem om BSE enbart för att vinna tid, och att han troligen kunde

vara i fara ifall Nicholas Sun fick reda på att polisen återigen hade börjat snoka. Antagligen var namnet på den ryske kontaktpersonen falskt och den ende som verkligen visste hur man kom i kontakt med nätverket verkade vara Vynther, eftersom han redan var djupt insyltad – kanske till och med mer än de flesta? Ed satte sig ner och började gå igenom utrustningen som hans kollegor lyckats hämta ut från materieldepån. De hade förutom sina tjänstepistoler tre mellanstora k-pistar, två spränggranater, en rökgranat, dörrforceringar, handfångslen, glasögon med IR, skottsäkra västar, ben- och armskydd och fem paket första förband. Han såg även ett par svarta sport skor i storlek fyrtiofyra, hans storlek. *Inte mycket, men det får duga. När Tom väl har knäckt säkerhetssystemet har vi några minuters försprång och övertag, kanske...* Ed tog av sig rocken, skorna och den tjocka tröjan. Han spände noggrant fast skyddsutrustningen och kontrollerade därefter ammunitionstillgången. *Den här gången ska det inte klicka.*

De åkte under tystnad. Villan kunde mycket väl vara hårt bevakad och skyddad av cyberförstärkta groupies åt nätverket. Ed funderade över Vynthers roll i det hela. *Kunde han ha underskattat hans roll ännu mer? Vynther kanske till och med var den mellanhand de letade efter? Eller ännu värre – själva källan, personligt ansvarig för att hitta och kidnappa de offer som senare under usla förhållanden skulle fraktas till slaveri och en förnedrande säker död på andra sidan klotet?* Han tittade ut genom de tonade fönsterrutorna och såg det sterila och döda betonglandskapet svepa förbi. Motorvägen gick ner i en konstgjord sänka med de cementklädda stålsiluetterna ovanför på bägge sidor. Här skulle snart nya hus, komplex och skimrande skyskrapor frodas där de gamla jämnats med marken under bulldozrarnas larvfötter. *Vi flyttas runt som djur – byter bara väggar, fasader och skelett. Men minnena finns kvar, tysta och likgiltiga. Vad vinner vi? Vem fan tjänar på det? Vad har vi för alternativ?*

Frank Vynthers residens låg ute i ett av de så kallade annexen, stora välbevakade och avskärmade områden utan slum, bortom de utbrända fyrkantsklustren och misären. Hit nådde inte ens metron, pendeltågen eller högbanorna. Den enda vägen in var med bil eller med flyg. Och det fanns en baktanke med det – kontroll och säkerhet. Här skulle slöddren gallras ut och kastreras redan innan de ens nått fram. Alltihopa vaktades noga av säkerhetsföretaget ASS, en uppkomling i branschen som enbart accepterade köpstarka klienter. Å andra sidan var säkerhetslösningarna heltäckande och inkluderade allt från mindre försäkringar till stora akutpunktinsatser med bepantrad marktrupp och flygunderstöd. Deras tjänster liknade alltså mycket Eds egen firma, Noland NPO.

På vägen in blev de stannade av en patrullbil. Karl svängde in till väggkanten och en uniformerad säkerhetsagent kom fram till dem och började ställa frågor rörande deras ärende in till förorten. Efter en stunds dispyt med stundtals fräna ordväxlingar mellan Ed och agenten

blev de mirakulöst nog igenomsläppta. Ed tackade sin skapare, eftersom han visste vilka enorma paramilitära resurser som organisationen ASS förfogade över.

Villan låg uppe på en liten höjd, utefter en egen gata, nybyggd, storstilad och omgiven av artificiell grönska. De stannade bilen på andra sidan vägen och spanade in över tomten och byggnaden. Vynthers villa var en relativt lågmäld konstruktion i enkel design. Dess exakta yttermått var svåra att uppskatta utifrån men de räknade åtminstone till tre våningar i höjd med uppstickande rundtorn i vartdera hörnet. Husets bredd var någonstans runt trettio meter med en stor entréhall i mitten. Hatch tog snabbt fram en enkel ritning över byggnaden på sitt cyberdeck, vilken bekräftade mycket av deras uppskattningar. En garagebyggnad med tre portar låg på husets vänstra sida. Ritningen förtäljde att de bägge husen hade underjordisk förbindelse genom en liten kulvert. Gården omgärdades av en två meter hög taggtrådförsedd tegelmur. En stor gallergrind tycktes vara den enda vägen in. Men det var något som var fel med hela bilden. Grinden stod slarvigt öppen på glänt och inga människor syntes därinne. Huvudbyggnaden var nedsläckt och Ed kunde inte urskilja vare sig rörelser eller värmesignaturer.

Hatch försökte samtidigt ta sig in i villans datornätverk men förgäves. "Ed, jag får ingen kontakt med huset. Måste ha råkat ut för en fullständig blackout eller så har dom ett förbaskat välpolerat kamouflagesystem." "Försök igen", sade Ed och zoomade runt över fasaden. "Där!" Ed pekade.

"Vad?" Varken Karl eller Hatch såg någonting. Karl riktade sin kikare efter Eds pekfinger.

"Ser ni, på det hitre tornet, första och andra våningen? Kolla in fasaden, och fönstergluggarna." Ed hade upptäckt att fasaden bar spår efter skottlossning, med kulhål på flera ställen. Dessutom var fönstren på andra och tredje våningen sönderslagna. Ed satte sig ner, tog på sig den svarta ansiktsmasken, spände på ett par granater och gjorde i ordning sina vapen. "Dom måste ha kommit före oss! Kör in!"

Karl startade motorn och svängde in, forcerade de halvöppna grindarna och körde med all fart upp efter vägen, hela vägen fram till huset. Inga synliga reaktioner, allting var tyst och nedsläckt.

"Karl, du tar baksidan. Tom, gå in genom entrén. Vi sammanstrålar därinne." Ed slet upp skjutdörren och hoppade ut. Han ignorerade kollegornas uppmaning om att vänta och sprang istället iväg mot en serviceingång på husets kortsida. Ed sparkade upp dörren och stormade in med vapnet pekandes framför sig. Han gick från rum till rum, överallt var inredningen antingen sönderslagen eller bar spår efter skottlossning. Här och där syntes blodstänk på inredningen, men Ed såg inga lik någonstans. Han skyndade vidare, ut mot den stora hallen. Det var en stor öppen yta med två breda trappor som löpte längs väggarna på respektive sida upp mot övre våningsplan. I ena änden av hallen fanns entrédörren och i den andra änden en smal passage ut mot en större sal

med utsikt över gårdens bakre sida. Ed stannade upp. Golvet i hallen var täckt av blod och slamsor efter kvarlevor. *Var fanns liken?* Det var då han såg det. Blodet på golvet var färskt och det droppade från ovan. Ed vände blicken uppåt. Trapporna ledde hela vägen upp till tredje våningen. I taket hängde en gigantisk kristallkrona och bakom, upphängda i rep runt sönderskurna halsar, såg han kvarlevorna efter ett tiotal uppsprättade livvakter. Bakom hängde resterna efter familjen Vynther, alla fastspikade och korsfästa emot träväggen med sina framsidor uppskurna. *Inte ens Vynther hade varit stor nog att klara sig undan. Kanske hade han hoppats kunna resonera sansat med Sun om det hela?*

Samtidigt slet Hatch upp entrédörren och rusade fram till Ed. Karl kom in ungefär samtidigt från den bakre salen. De följde Eds exempel och vände blickarna uppåt mot väggen. Karl ryggade tillbaka och föll ned på knä, han spydde. Hatch, som tycktes vara mest sansad över upptäckten ringde genast upp larmcentralen på Noland.

"Ge mig brigadchef Walt Johnson! Nej det här är brådska. Jag kan inte vänta... Johnson? Vi är hos Frank Vynther, i hans villa ute i annexet. Hela familjen har blivit massakrerad. Det är bäst att ni kommer hit innan ASS reagerar. Skicka allt ni har. Ja... tack chefen. Vi dröjer kvar här." Han lade ifrån sig ficktelefonen. "De kommer om några minuter."

Ed gick lugnt ut igen, satte sig ned på den hårda stentrappan utanför entrén. Hatch hjälpte Karl på fötter, förde honom ut på konstgräset. Självt satte han sig ned bredvid Ed.

"Okej, så vad gör vi nu?"

Ed stirrade med tom blick ut framför sig över stadens skimrande skyline. "En sak är säker... Nu handlar det inte längre bara om en försvunnen flicka. Vi är tillbaka på utredningen av Nicholas Sun igen. Vare sig Fru domare vill det eller ej... Om vi inte blir bortkopplade igen alltså." Ed kände hur stanken av blod satt kvar i kläderna. Han undrade om det rörde sig om ett insiderjobb från ASS. Det hade växt dem helt över huvudena, om Noland inte agerade försiktigt nu kunde relationerna gentemot ASS gå helt åt helvete, kanske så långt som till ett regelrätt företagskrig. Sådana var inte ovanliga, särskilt inte i den här branschen. Det gällde att hålla ryggen fri, alltid med uppbackning av någon större aktör i bakgrunden. *Hur skulle Europol ställa sig?*

Efter några minuter hördes då i luften och de kunde på avstånd urskilja konturerna av flygfarkoster med ett tiotal tillhörande bländande sökarljus som långsamt svepte in över annexet. Motorljud, skottlossning och granateld hörde de också, antagligen Nolands markenhet som jämnade ASS gränspostering med bottensedimentet. *Nu hade det börjat!*

EPILOG

De tre kollegorna såg till att lämna brottsplatsen i första bästa ögonblick. Ingen av dem hade någon vidare lust att hamna på första parkett i uppgörelsen mellan de bägge organisationerna. På resan tillbaka satt de tysta. Ed släppte av Tom och Karl utanför infarten till polishuset. Han ville konfrontera chefen själv och inte dra in sina vänner i det nästan personliga vendetta som hans och Walts relation hade utvecklats till.

Det hade emellertid inte funnits särskilt mycket för dem att samtala om. Ed kunde bara konstatera den två veckors "semester" som han beordrades att ta som behövlig time-out från sitt jobb på Noland. Egentligen var det precis en sådan ledighet som han länge hade gått och hoppats på, fast nu kändes det bara förgäves, eftersom han visste att det fanns de där ute som samtidigt behövde honom just i detta andetag. Det hjälpte tydligen inte att protestera - Walt Johnson hade reagerat som en kärnladdning och alldeles högröd i ansiktet skällt ut Ed för alla hans tillkortakommanden som både polisman och som social obegåvning. Ed hade i sin tur tagit emot, bockat, öppnat dörren och därefter bara tyst gått ut därifrån. *Vad kunde han göra?*

Ed spatserade för sig själv på en gångplattform som löpte längs utmed en nedklottrad, betonginlindad pendeltågstunnel. Det vibrerade obehagligt från marken inunder. Människorna som passerade lade lika lite märke till honom som han om dem. Eds huvud var lätt nedböjt och han kände sig försjunken i djupa grubblerier över både det ena och det andra. *Skulle flickan klara sig? Skulle han kontakta Ninon? Hade också Hatch fått ledigt? Karl?*

Han stannade upp utanför ett skyltfönster fyllt av reklammontrar över ryggsador, smärtor och behandling. De erbjöd "fullständig reparation" med ingrepp och bevakad närvila som endast skulle ta trettiosex timmar. Priset var heller ingenting som avskräckte honom. En ny rygg skulle kunna ge honom den livskraft han behövde för att orka med att jaga Nicholas Sun till Världens ände. En ny start eller bara en fortsättning? Ed struntade i vilket, öppnade dörren till drop-in-kliniken och gick fram till disken för att boka en plats. *Skulle denna impulsoperation verkligen ge honom en andra chans?*